

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Травень

5

May

1965

Почаївська чудотворна ікона Божої Матері

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ТРАВЕНЬ Ч. 5

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в США і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

М. Ольшанська-Стефанович: Відгук
Виховна система США
Л. Боднарук: Значення рідної мови
М. Тарнавська: Похвала сатири
М. Мельник: Пам'яті Ганни Чикаленко
Р. Лучаковська-Армстронг, Х. Зелін-
ська: Країна контрастів
Рута: Не всі тії зустрічаються...
І. Лаврівська: Про творчість актора
л. б.: Успіхи молоді
І. Кашубинська: Управа Відділу
Новий життєпис
Досліди над станом жіноцтва
С. Стечишин: Щадімо сили при хатній
праці
Р. Коцик: Канни і монтобеції
О. Фацієвич: У День Градуанта
О. Литвин: Лисиця і синичка
Г. Чернобицька: У Мамин День
Дарія Б.: У твої долоні, мамо
В. Ладижець: Веснянка
О. Цегельська: Історія з м'ячем
При громадській роботі
М. Овчаренко: Апасіоната
С. Sharabura: 72 Branch Workshop
М. Dushnyck: World Fair
53 UNWLA Branch Report

На обгортці:

Почаївська чудотворна ікона Божої
Матері

OUR LIFE

Vol. XXII MAY, 1965 No. 5

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/o No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Miraculous Icon of the Virgin Mary
Pochayiv, Ukraine

На терені США

2. травня — Дитяча „Вишивана забава“ — 29 Відділ США в Шикаго
2. травня — Виховний Семінар — Окр. Рада США у Філадельфії
8. травня — Свято Матері у Світличці — 29 Відділ США в Шикаго
8. травня — Забава „Зустріч весни“ — 84 Відділ США в Шикаго
16. травня — Ювілей почесної голови п-ні М. Чайковської — 20 Відділ США у Філадельфії
5. і 6. червня — З'їзд Голов Окр. Рад — Центральна США у Філадельфії
12. червня — Градуаційна Зустріч — Окр. Рада США у Філадельфії
19. червня — День Батька і закінчення року у Світличці — 29 Відділ США в Шикаго

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1075 — 890 літ тому князь Володимир Мономах одружився з англійською королівною ГІДОЮ, дочкою Гаральда II. При одруженні вона прийняла православну віру і наймення Єлисавети. Подружжя мало десятеро дітей.

1865 — 100 літ тому народилась у сім'ї СТАРИЦЬКИХ дочка МАРІЯ. Скоро в неї появився нахил до сцени і вона почала виступати разом із сестрою Людмилою. Закінчивши драматичну школу, вона стала співосновницею драматично-музичної школи М. Лисенка, де навчала.

1915 — 50 літ тому засновано у Відні Т-ВО ДОПОМОГИ РАНЕНИМ І ПОЛОНЕНИМ ВОЯКАМ, що провело велику освітню й допомогову роботу серед ранених у Відні та піддержувало живий контакт із Легіоном УСС. Однією з чільних працівниць цього товариства була бл. п. Ольга Басараб.

КАНЦЕЛЯРІЯ США

Поручає

п'єску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всіх роль) коштує 5.50 дол., разом із пересилкою.

Михайлина Ольшанська-Стефанович

ВІДГУК

Чому ж тони роздзвонилися мов дзвони
Урвались раптом і рояль затих?..
Зо стін глядять святково, мов ікони
Суворі лица лицарів німих.

Дарма, що це лише картини
Розписані в райдугу барв грайних,
Штудерні визерунки ліній,
Що тчуть прозору ткань, мов тіней
То знов виковують немов в граніт
Щити, шоломи обважнілі,
Живучу вічно славу древніх літ.

Дарма, що це душа моя зловилась
В гарпуни гострі гордих мрій
Я бачу ясно так: Як сміло
Іде дружина княжа, як шикується у бій.
Як пишно лопотять стяги на вітрі,
Немов весільний дзвін дзвенить сурма,
А степ розлогий так розмайно квітне
Зеленим шовком стелиться трава.

Ось у поході Ігор станув,
Глядить на сонця круг ясний,
А сонце хмари вже скували
Немов би у китайку обвили.
Тиша зловісна. Гайвороння
Ширяє мов на здобич жде легку
Трава шепоче мов з просоння
Лиш вітер грає і несе луну.

Чи чуєш Ігоре як в далечі незрячий
Голосить голос мов жалобний спів?
Це Ярославна тужить, плаче,
Благає сонце, вітер зо степів.
Та чи вблагає?
І чи одна лиш Ярославна?!

Чайки скиглять вже по полях
І по дорогах битих і розстайних.
Чому же ж голоси оці роздзвонюють мов дзвони
Мов похоронний спів, що його гомін не затих?

Зо стін глядять святково, мов ікони
Суворі лица лицарів німих.

Виховна ділянка СУА

Перед XIV. Конвенцією, у 40-ліття свого існування наша Організація робитиме підсумки своєї праці у різних ділянках. Одною з них буде виховна. З огляду на гостру актуальність виховної проблематики звертаємося до неї у цей передконвенційний час.

Головна увага Виховної Референтури СУА була звернена в останніх роках на дошкільну ділянку, зокрема на організацію і ведення Світличок та на співдію і виховну допомогу молодій матері. Світлички — теоретично проста й легка справа — на практиці дуже трудна й складна й дається здійснюватися лиш з поважним зусиллям. Все ж початки є вже за нами. Сьогодні СУА має вже 12 постійних і добре поставлених Світличок, до яких приходить 145 дітей, а навчає 16 учительок-садівничок.

В поодиноких місцевостях відбуваються Виховні Семінари для матерів, започатковані Виховною Комісією СФУЖО, а тепер ведені місцевими Відділами, або Окружними Радами СУА. Кожного року відбувається в ЗДА кількадесяті імпрез для малят заходом Відділів СУА.

Централа СУА присвячує цій ділянці потрібну увагу. Журнал „Наше Життя“ містить все частіше звітлення різних осередків з праці над малятами та проблемні статті на ці теми, писані діячками, що шукають доріг до розв'язки питань та засобів до побороювання організаційних, адміністративних і педагогічних труднощів.

Виховна Референтка Централі, п-ні Анна Богачевська покликала нещодавно до життя Виховну Комісію СУА, яка розробляє плян праці у різних виховних секторах. Створення цієї Виховної Комісії СУА зумовлене потребою поширювати дошкільну працю у Відділах СУА та бажанням притягнути до виховної праці молоді професійні сили.

Для кращих досягів Виховна Референтура СУА плянує співпрацю з Дошкільним Рефератом Шкільної Ради УККА, головню на полі допоміжних матеріалів та вишколу педагогічних сил. Цими проблемами займатимуться теж Сесії Дошкільля підготовлювані „Виховною Комісією для проекту створення української виховної системи в діаспорі“, які відбудуться цього року в Канаді та ЗДА. Та дія загальних виховних установ може бути лиш допоміжною; головний тягар і головне змагання лежить у нас на Відділах і Окружних Радах СУА.

На актуальні теми

Про значення рідної мови

Минулого місяця заходом Інтернаціонального Інституту в Дітройті відбувся Міжнародний Мовний Фестиваль, в якому брала участь середньошкільна молодь Дітройту, що вивчає еспанську, німецьку, польську, російську, українську та французьку мову. У цьому Фестивалі брала участь українська молодь різних шкіл із відповідною мовною програмою. Одне з перших місць дістала Українська Вища Школа (Гайскул) Непорочного Зачаття і повторила свою програму на спеціальній кінцевій програмі того ж Фестивалю, де виступило ще кілька груп. Приявні там були чільні американці, а між ними мейор Дітройту. Ми бачили, що не тільки барвний український одяг, танок, граціозні рухи наших дівчаток на сцені полонили чужинців, але й нашою милозвучною мовою захоплювались та висловили особливе признание нашій групі. Приємно було глянути, як ці наші дівчата в часі перерви гордо проходили між чужими групами, не соромлячись говорити між собою українською мовою.

Сьогодні є вимога, щоб американські громадяни крім англійської мови, знали ще й інші мови. З усіх боків чуємо заклик вивчати чужі мови, головно слов'янські. Про це говорять найбільш авторитетні чинники, читаємо про це у щоденній та фаховій пресі. Виразником тієї течії був згаданий Фестиваль.

У духовому наставленні Америки наступив зворот. Американські політики кажуть, що бути добрим громадянином цієї країни — це значить пізнати її, дбати про її добро, а зовсім не потрібно забувати свого, відрикатися його. Навпаки, коли ми хочемо бути повноцінними громадянами цієї країни, то ми повинні зберігати нашу культурні надбання і збільшувати ними культурну скарбницю нашої країни поселення.

Тією твердиною, де молода людина підготовляється до життя в новій країні, має бути рідна хата. Церква, школа й молодечі організації мають їй у тім допомогти. І справді — більшість батьків дбає про збереження рідної мови і розвиває національну свідомість у дітей. Але скільки є дітей новоприбулих батьків, що не вміють, а частіше не хочуть говорити рідною мовою! Вина тут батьків, що поступаються дітям частинно на те, щоб набрати вправи в чужій мові, а частіше й тому, що самі підпадають під вплив дитини з почуттям меншевартості своєї рідної мови. Вони забувають, що раз введена в хату англійська мова — ніколи з неї не вийде. Батьки, що стали говорити з дітьми чужою мовою, ніколи вже не здобудуться на стільки рішучості, щоб одного дня повернутись до рідної мови у розмові з ними. Через те українська мова стає для дитини мертвою й непотрібною. Вона не може висловити нею усіх своїх думок, бо бракує їй відповідного запасу слів. Цей запас вона могла б збагатити, читаючи українську книжку, але читання приходить їй ще тяжче і неохоче ще більше до рідної мови. Щоб дитина шанувала рідну мову та вживала її всюди між своїми, до того треба великого авторитету батьків, а потім великої й наполегливої виховної праці.

Можливості плекання й вивчення рідної мови є різnorodні й про те буде мова в іншій статті. Тут я хотіла тільки підкреслити значення рідної хати у збереженні її. У руках батьків лежить ця підстава. Без їх активної участі й доброї волі не збережемо знання української мови в молодого покоління. А пам'ятаймо, що рідна мова — це один із наріжних каменів нашої національної спільноти на чужині.

Леонтія Боднарк

Успіхи жінок

Доказом великого замилювання до образотворчого мистецтва є життєвий шлях Ольги Слюсарчук у Дітройті. Вона походить із Буковини, де народилась у патріотичній сім'ї Чирських. Проявивши змалку музичний талант, училась музики. Закінчивши Музичну Консерваторію в Чернівцях, вона продовжувала студії у віденській Музичній Академії. Після одруження не розвивала дальше музичного таланту. Але коли по довшій мандрівці знайшлась у Дітройті, де по кількох роках помер її чоловік, вона відчула тягу до образотворчого мистецтва. Щоб забути свою втрату, вона почала студіювати в Академії Мистецтв, працюючи рівночасно для заробітку, як медсестра. Навесні 1964 р. вона закінчила мистецькі студії. Вже в 1963 р. взяла участь у виставці Дітройтського Мистецького Т-ва. В 1964 р. виставляла на щорічній весняній виставці стейту Мишинген. А від 1.—30. березня 1965 р. відбулась її самостійна виставка в Публичній Бібліотеці Гемтремку. Її прихильно відмітила українська й американська преса.

На Світовій Протикомуністичній Конференції, що відбулась у листопаді 1964 р., в Тайпею, виступила в делегації від Антибільшовицького Б'юро Народів п-ї Слава Стецько. Вона склала письмову заяву в справі визвольної боротьби поневолених націй, що викликала живий відгук серед учасників Конференції. Резолюцію АБН, яка засуджує російський імперіалізм і комунізм та стверджує право всіх народів на самостійне існування, Конференція ухвалила. Спротив, що його ставила група НТС, вдалося перебороти також завдяки вмілому виступові в дискусії п-ні Стецько.

Після закінчення Конференції на Формозі „Фрі Ейжа Ассосіейшен“ запросила п-ні Славу Стецько до Токіо, де 3 грудня 1964 р. вона виголосила доповідь англ. мовою для японської публіки та виступила в Токійському університеті.

Свої враження з цієї подорожі п-ні Стецько описала в „Шляху Перемоги“ п. н. „40 днів довкруги світу“.

Два рази дає, хто скоро дає!
ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1965

Похвала сатирі

Чи любите сатиру? Не повний добродушного, обережного гумору газетний фейлетон, що його з усмішкою прочитаете і одразу ж з місця забудете — але справжню сатиру, дотепну, колючу, навіть болісну, що витонченою шпатою іронії проколоне — не обов'язково тільки вашого ворога, чи може приятеля, але і вас самих?

Мені здається, що сатира — це один із найцікавіших у літературі жанрів. Вона показує знайомі речі в новому, незвичному, критичному світі. Вона, мов електричний шок, поражає і потрясає нас новістю і незвичайністю свого підходу, вона примушує нас глянути глибше — лід поверхню речей. Сатира підносить людського духа понад малечу і дрібноту життя; вона дозволяє бачити життя людини в ширшій площині, з кращої перспективи, „суб спеціє етернітатіс“, під знаком вічності. Сатира дає змогу людині глянути у вічі своїй трагічній долі не з почуттям страху, не із розпучливим спротивом, а просто — з усмішкою і з погордою. Вміти сміятися над самим собою — це кольосальне досягнення людського духа.

Сатира — суміш критичної думки, іронічного гумору, дотепу, та поважної глибшої ідеї. Завдяки такій комбінації складників сатира є водночас приємною розвагою та інтелектуально стимулюючою лектурою.

Сатира живе і діє на різних поземах. Казку Андерсена про голого короля, Свіфтові „Подорожі Гулівера“ знаємо всі ще з дитинства і їх можна сприймати, як наївні дитячі розповіді; Вольтерів „Кандід“, Анатолія Франса „Острів пінгвінів“, чи Орвелів „Колгосп тварин“ можна читати як простенькі байки для приємної побідньої розваги. Щоб сатира могла жити і діяти на вищому по-

земі, творчій уяві та інтелігенції автора мусить вийти назустріч творча уява та інтелігенція читача. Тільки при творчій співдії між читачем і автором казка Андерсена набирає глибокої та універсальної сатиричної символіки, „Острів пінгвінів“ стає в'їдливою алегорією на політику, релігію і мистецтво, а „Гуліверові подорожі“ — глибокопродуманим коментарем на людську психіку.

В модерній сатирі наголос не так на людській індивідуальності, як на цілому людському суспільстві. Під обстрілом у модерній сатирі людська віра у поступ, у всемогутність науки, у можливість ідеального політично-суспільного ладу. „Колгосп тварин“ Джорджа Орвела, наприклад, це сатира на модерний тоталітаризм, захована під плащиком простенької дотепної байки. „Колгосп тварин“ має фабулу, що точно наслідуює події та постаті комуністичної революції в Росії, і не трудно вгадати, що це — сатира на Советський Союз. На вищому поземі, однак, це сатира на кожну революцію, на кожну нову будову утопійного ідеального суспільства, що починається високими надіями та широко-ідейним запалом, а кінчиться неодмінно зрадою ідеалів та безсердечною експлуатацією. Бо, повторюючи за Джорджем Орвелом, в нашому світі уже так і є, що які рівні не були б усі звірі, деякі з них будуть більше рівні від інших.

В нашій літературі справжньої сатири небагато. Та й чи знаходить вона цього активного читача, що готовий до творчої співдії з автором? П'єси Миколи Куліша — сатира високої кляси: на котрому з поземів інтерпретації сприймає їх пересічна інтелігентна українська публіка? „Чухраїнці“ Остапа Вишні у знаменитому виконанні Йосипа Гірняка —

чи примушують вони слухачів до глибокої застанови над собою? Чи читачі популярного „Лиса Микити“ свідомі того, що в цьому непересічному журналі вряди-годи появляються справжні сатиричні шедеври, заховані під скромність Бабая або Гриця Зазулі? Чи з повені фейлетонів щоденної преси вилковлюють любителі літератури ці рідкісні окрошини справжньої сатири у фейлетонах Ікера, коли він наважується вряди-годи поставити в своє аналітичне дзеркало справжню, живу, часом і дуже болючу нашу проблему?

Сатира — при всій своїй поверховній простоті — витончене, вимогливе мистецтво. Це жанр для вибранців, для тих, хто вміє і хоче, засміявшись над самим собою, поглянути у вічі трагічній людській долі з усмішкою і з погордою.

Із листів до Екзекутиви СУА цінні подяки

У відповідь на широкосердечні побажання Союзу Українок Америки до йменування Його Еміненції Кардинала Кир Йосифа Сліпого Екзекутива СУА одержала прихильну подяку. Рівночасно Його Еміненція бажає „славному Союзові Українок Америки“ як пише, успіху у дальшій праці.

З нагоди наших побажань до золотого ювілею священства Архиепископа Кир Івана Бучка наспіла подяка. Його Преосвященство залучив для нас Конку з Апостольським Благословенням від імені Святішого Отця та додав від себе Архирейське благословення для членства Союзу Українок Америки.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Подайте історію кожного Відділу до Конвенційної Книжки!

Пам'яті Ганни Чикаленко

Вістка про смерть Ганни Євгенівни пройняла мене сумом. Я ніколи не була з нею особисто знайома, але до родини Чикаленків відчувала велику пошану. Ще від раннього дитинства, коли мої батьки жили на Далекому Сході (м. Владивосток над Тихим Океаном та м. Хабаровськ над р. Амуром) та передплачували „Раду“. Велике значення мала в нашому житті ця газета. Вже значно пізніше, коли я читала „Щоденник“ Євгена Чикаленка, мене дуже вразив і застановив той випадок, що йому трапився в поїзді. Євген Харлампович їхав лікуватись „водами“ на Кавказ і розговорився з одним залізничним службовцем. Той, довідавшись, що цей подорожний є Чикаленко, кинувся цілувати йому руки. Коли Євген Харлампович зі здивуванням спитався, чому він це робить, то службовець відповів:

— Із вдячності, пане, за все, що ви для нас робите.

— Що ж я роблю такого?

— Ви нам показуєте шлях, куди йти, ви видаєте „Раду“.

Чикаленко був дуже здивований, що те діло, яке йому коштувало стільки сил, здоров'я і грошей і часто доводило до зневіри — було не марне. Не дивлячись на всі утиски, заборони й інертність української народної маси десь на далекому Кавказі залізничник передплачував, читав і цілував „Раду“. І ще десь більше здивувався б, коли б знав, що ще далі, в більшій „дичині“ — в тайзі Сибіру, над Амуром, над Тихим Океаном читали його „Раду“ і теж були готові за неї цілувати його руки.

І от, хоч я ніколи не бачила його дочки, проте дуже радо нав'язала з нею листування в 1930 р. Допомогла в тому теж покійна сьогодні Зінаїда Мірна, що тоді жила в Празі і співпрацювала з Музеєм Визвольної Боротьби. Я часом посилала до Музею деякі матеріали до історії визвольного руху на Зеленому Клинні, на Далекому Сході, Амурщині та Приморщині. Так поволі заприятелювала з З. Мірною і з її добрим

другом Ганною Чикаленко. А в роках 1939-41 посилала я їй харчеві посилки — чаю, кави й масла. Після смерті З. Мірної наше листування з Ганною Євгенівною не перервалось і я, приїхавши з Китаю до вільної і багатой Америки, могла їй посилати кращі пакунки, завжди дістаючи подяку за чай, медяники і за Великодні

Ганна Чикаленко
Hanna Chykalenko, prominent social leader, died recently in Humberg, Germany.

„бабки“ (які нагадували їй ті „панушники“, що їх вдома пекли). Але найбільша її подяка була (і про те вона все пам'ятала), що під час 2. світової війни я змогла переслати їй книжку Дмитра Дорошенка „Історія України“. Вона переклала її на англійську мову, а канадійські українці видали її з передмовою проф. Дж. В. Сімсона. Велика була втіха Ганни Євгенівни, коли вона при кінці 1940 р. дістала свою „дитину“, що з Канади через ЗДА, Тихий Океан, Японію, Китай і Сибір, оминаючи всі кордони війни, таки дійшла до її рук.

І так продовжувалось наше листування, аж до того часу, коли Ганну Євгенівну прикувала до ліжка невилікувальна недуга. Тоді я ще подвоїла свою увагу до неї й бачила як це було потрібно, бо її дуже живо цікавило україн-

ське життя в ЗДА й Канаді. Я писала їй описи різних імпрез і подій, а також, коли виїздила куди-небудь на вакації, завжди з кожного місця (наприклад з Елловстонського парку чи Ніягари, Торонто, чи Нью Йорку) посилала їй картки з краєвидами й описами того, що я бачила. А вона розпитувала, як те чи інше змінилось з того часу, коли вона була там і просила ще більше писати про те „нове“ і нові досягнення українців та українських жіночих організацій. Там далеко, серед чужих, слаба і самотня, вона душею була зі своїми і жила їх досяганнями.

У серпні 1964 р. я дістала її останній і такий радісний лист, повний щасливого піднесення і захоплення з приводу відслонення пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні. Я надіслала їй Пропагандистську Книжку і число „Свободи“ з 27. червня (вона згадувала мені, що п-ні Олена Залізник теж їй дещо прислала) і вона була дуже щаслива все бачити і про все довідатись. Дарма, що хвора й безсила і що рука майже зовсім відмовляла їй служити і ледве-ледве виводила її зжикити кривульки замість літер, але лист починався і кінчався такими реченнями: „Я така рада, така рада!“ І був весь напоений радістю і гордістю з тієї великої події, що оце її відсвяткували і вшанували десятки тисяч українців у столиці ЗДА. Вона була щаслива, що дожила до такого моменту і побачила такий величний пам'ятник („Я не уявляла собі, що він такий гарний буде!“). Також дуже сподобався їй Прометей і вона все просила написати мені про скульптора, що такого могутнього Прометея створив. Я післала їй число „Нових Днів“, де саме була світлина і коротка біографія Л. Молодожаніна, але... не знаю і вже ніколи не довідаюсь, чи встигла вона це дістати й прочитати.

Оцеї спогад нехай буде моєю квіткою на її далеку могилу.

Мар'яна Мельник

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ СУА?

Країна контрастів

Андалюзія! Чи це слово не вражає вас своїм мелодійним звуком? Це південна частина Іспанії, за яку довгими століттями боролися християни й музулмани. Тому й не диво, що вона має в собі багато романтики, бо до сьогодні зустрічаються в ній ці два світи. Боряться і миряться. Бачимо їх в архітектурі — у білих будинках, що заслоняються орієнтальним мереживом сіток від людського ока, але залишають продув, конечний у півтропічній країні. Зустрічаються — у народному мистецтві, де керамічні чи килимові wzори нагадують водночас турецькі, українські, мексиканські. У музиці — де оригінальні пісні „фляменко“ — це дивна комбінація східних, циганських мелодій із північно-іспанським тактом. І навіть у фізіономії і характері людей, в яких видно домішку семітської раси, що колись панувала в багатому „Аль-Андалус“, здобути кривавими „святими“ війнами. Пізніш християни відвоювали Андалюзію хрестоносними походами і поселили в ній свій північно-іспанський елемент, що змішався з музулманськими андалузійцями і створив теперішніх мешканців цієї землі.

Андалузійські міста, як Севіля, Гранада, Кордоба чи Маляга — повні залишків цієї бурхливої епохи. Їх історичні пам'ятки часто сполучують два стилі, дві цивілізації. Про те свідчать парадокси і гармонії цієї країни. Взяти б, наприклад, стару християнську каплицю в історичній фортеці Альказар у Севілі. Тут бачиться, як ту святиню, перероблену музулманами на мошею з делікатними, мереживними, кам'яними стінами, з орієнтальними луками, з підлогами, що виложені кольоровими кахлями, — іспанські володарі, відвоювавши славу Севілю, знову „перехрестили“, надаючи християнського характеру іконами, хрестами і фресками. У сумі це дає одне враження, могутнє й естетичне.

Красою теж славні городи Андалузії, оспівані в музиці й поезії. Чейже в Гранаді, у казкових

городах Хенераліфе, може над однією з численних холодних фонтан, постали Казки Тисяча й Однієї Ночі. Кожна андалузійська хата, вілля чи палата гордиться своїм городом, а місто своїми парками. Оцю традицію сюди впростили теж музулмани, що старались обсаджувати свої палати штучно наводненими парками, щоб охолоджувати їх під час літньої спекки. Іспанці охотно перейняли це, додаючи городом власного характеру північними рослинами, що їх спроваджували зі своїх володінь. І так в городках Андалузії ростуть усуміш кипариси, смереки, помаранчеві, бананові й фігові дерева, пальми і плакучі верби. А все це мережане струмками відкритих есопроводів і окружене тисячами пахучих квітів — охолоджує у своїй тіні втемлених спексою мешканців Андалузії.

Але не тільки історія й людська рука приспорили країні контрастів і гармонії. Підсоння теж тут повне змін і несподіванок. Андалузія лежить на границі Європи й Африки і клімат тут підтропічний, хоч вище положені терени мають Альпійську температу-

ру. На низині цвітуть цілий рік квіти і жнива збирають чотири рази в році, а в горах Андалузії 10 місяців річно лежить сніг. Сухі і гарячі літа осолоджують виноград, з якого постають славні вина Херез і Маляга, а мокрі й холодні зими дають багатий урожай городини й садовини, що засоблюють цілу Іспанію і частину Європи.

З драстичними змінами пори року міняється також характер краєвидів. Взимку і на весну зеленіють гори й долини, цвітуть безмежні сади і геометрично вирізняються оливкові дерева, що мережать, як узори шахівниці, навіть найбільш недоступні гори. Ця зелень контрастує тоді з глибоко голубим небом, білими верхами Сієрри-Невади, синьо-зеленими хвилями Середземного моря, жовтими пустинями андалузійських „месса“. Улітку натомість усе висихає. Гори й левади перемінюються в охрово-жовті пустарі, переривані тут і там взорами синяво-зелених кактусів і вірних сіро-зелених, оливкових садів. Цих навіть найбільша посуха не переборє. Лиш долинами довкруги висихаючих рік і пильно на-

Авторки нарисували в рибальській пристані Торремоліна в Андалузії
Ukrainian artists Roxolana Luchakovska-Armstrong and Christine
Zelinska relaxing on their European vacations in Torremolino,

воднованих сіл зеленіють далі доспіваючі поля пшениці, городни, тютюну і цукрової трощі. Цей контраст кольорів вражає кожного новоприбулого. Недаром тут, а не в Африці виконували славний фільм Лавренса з Арабії.

Наблизившись до цього краєвиду спостерігаємо, як ця його полярність поглиблюється і владають в очі такі картини: на тлі білих-білих стін селянських хат жінки в чорному вбранні (навіть у найбільшу спеку, бо тут носять жалобу довгими роками по смерті найближчих), або робітники у волошкових сорочках (улюблений тут колір) копають помаранчеву землю, або як дівчата з пастелевими парасольками проти сонця сходять із сиво-синіх запрошених гір. І так кожен закуток, кожен куток відкриває щось цікаве, відмінне, несподіване.

Для українського подорожнього тут насправду багато несподіванок, що ворущають його серце: білі, тинковані хати, криті соломою, з мальвами й соняшниками в городах; золоті пшеничні поля, цятковані червоними взорами маку. Чи навіть звичаї людей, що дуже нагадують наші. Наприклад, — на Зелені Свята замаюють хати й вулиці зеленню, в навечер'я св. Івана палять огні в горах і молодь скаче через них, у Великий Тиждень „калатають“ під церквою. Навіть гостинністю люди дорівнюють українцям. Зустрівши знайомих зараз же запрошують на скляночку „копіта“, а відмовити не можна, бо це береться як особисту образу. І так за скляночками зі знайомими проходять безжурні андалузійські дні і ночі.

Інша характеристична прикмета андалузійців — це їх велика побожність. Її важко погодити з їх замилюванням до одного з найжорстокіших спортів — боротьби з биками. Але їх прив'язання до родини, навіть найдалшої, їх легковажне ставлення до матеріального добробуту — робить їх якимись людськими, симпатичними. І врешті їх цілковитий брак обов'язковості в ділових справах. Найпопулярніше тут слово „маньяна“ — завтра... Це значить, що нічого тут поспішного не існує, а „маньяна“ звичайно значить —

що за тиждень, чи два, а може аж за рік щось зробиться.

Через це еспанці з півночі погорджують своїми південними братами. Кажуть, що вони непотріби, за яких працює природа, а вони лиш користають із її багатства. І в цьому є крихітка правди.

Така це Андалузія — її прикмети, її крайності, її чар. І пізнавши її, можна тільки або знехавидіти, або закохатись у неї, бо середньої дороги в цій країні не знає ані клімат, ані історія, ані люди. Це країна дивовижних контрастів і гармоній.

Торремоліна, серпень 1964.

Роксоляна Лучаковська-Армстронг

Христина Зелінська

Авторки цього нарису — це українські мисткині, що приятелюють із собою з дитячих літ. Пізнались у таборі ДП в Берхтесгадені, потім зустрілись в Українській Мистецькій Студії у Філадельфії, куди переселились із своїми батьками. Обидві живуть тепер і працюють в Європі, одна в Еспанії, а друга в Швейцарії. Це представниці нашого молодого покоління, що виросло вже поза межами Батьківщини. Своєю духовністю вони пов'язані з нею, але їх цікавить цілий світ і його мистецькі скарби. І коли їм пощастило стрінутись знов у далекій країні, поділились своїми враженнями про неї з читачками Нашого Життя, в якому появляються й досі рисунки Христини Зелінської. — Ред.

НОВІ КНИЖКИ

Оксана Дучимінська: ВІКТОР ДОМАНИЦЬКИЙ. Вінніпег, 1963-1964. Накладом УВАН, жертводавців і автора. Серія: Українські вчені. За редакцією М. І. Мандрики. Ст. 84.

В невеличкому виданні майстерно впорядковано матеріал: окрім доволі обширного життєпису тут знаходиться генеалогія роду Доманицьких, головні життєписні дані Віктора Доманицького, освіта й участь у наукових з'їздах та його бібліографія, поділена за ділянками. З прочитаного дістає враження великого таланту, що в умовах поспішного будування української держави й у науковій

праці на еміграції дав великі послуги українській науці й суспільству. Оця стисла монографія може бути винагородою, якої не має не один наш учений.

В. Чапленко: ДРАМАТИЧНІ ТВОРИ. Нью Йорк, 1964 р. Обгортка роботи В. Баляса. З передмовою автора.

У цій книжці зібрано сценічні твори автора — драматичні картини й етюди, історичні комедії та й веселі одноактівки. Найсильнішою з них драма „Чий злочин?“, що змальовує колективізацію та її зударі. Але широкий читач віддасть перевагу комедійним творам, з яких „Купідонові стріли“ найкраще побудовано. Деякі з них, як „Сватання у Львові“ або „Пеня на Дзюбину голову“ може увійти в репертуар наших драматичних гуртків. Л. Б.

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Звітні листки, що їх розіслано Відділам у січні ц. р. — починають прибувати. Надіслали вже виповнені листки такі Відділи: 1 і 4 з Нью Йорку, 19 з Амстердаму, 59 з Балтимору, 65 із Нью Брансвіку, 67 із Перт Амбою, 71 із Джерзі Ситі, 77 з Фінксу і 79 з Бостону. Лиш перші два Відділи надіслали всі виповнені листки, а решта Відділів лиш частинно. Прохаємо Відділи 19, 59, 65, 67, 71, 77 і 79 — доповнити свої звідомлення.

Пригадуємо ще раз, що ці звітні листки розіслані на те, щоб Відділи подали в них дані за свій останній звітний рік. Цим маємо на думці 1964 рік, але коли в якомусь Відділі звітний рік не годиться з календарним, а починається восени чи на весні, то прохаємо триматись звітного, а не календарного року.

СВЯТО ЖІНКИ-ГЕРОЇНИ В ТОРОНТО

Заходами Комітету Українок Канади влаштовано 14. лютого 1965 р. Свято Жінок-Героїні. Свято відкрила голова КУЖ-у п-ні інж. Л. Вертипорох, а в програмі взяли участь — хор „Чайка“, рецитаторка Христя Болюбаш, піаністка Т. Ткаченко-Прушинська, співачка Стефа Федчук, скрипаль Мирослав Романюк та дитячий хор Рідної Школи УНО. Доповідь „На Свято Героїнь“ виголосила Марія Солонинка. Публіка заповнила залю по береги.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1965

Салатка Руті

Не всі тії зустрічаються...

Так і з тими „зустрічами“. Не можу сказати, щоб і в цій справі була стабільність поглядів у нашій родинній чвірці. Діти, як діти: не можна сказати, щоб їх цілком ця справа не цікавила, але думаю, що вони дуже цілою проблемою не переймаються.

— Ну, і ніби чому я маю перейматися? — пояснює мені „джуніор“, коли розмова в хаті сходить на „українські теми“. — Я не знаю про що вам йде: якби хто знову приїхав із спортсців, то піді поговорити, ют так, як останній раз у Нью Йорку, з тим хлопцем з Києва, що ти, тату, дав йому свій годинник...

— Він вже не в Києві, — втручається доня, — ти не читав „Нью Йорк Таймс“? Там виразно написано, що „рашен чемпіон“, живе вже у Москві і там вчиться на університеті...

— Бачиш, — розпочинаю атаку на мого чоловіка. — Бачиш, навіть твої власні діти кажуть, що „зустрічі“ не є нічим поганим. А ти, навіть, ти сам — то ти дав годинника тому спортсменові? А мені сказав, що загубив у сабвеї... Значить і ти „зустрічався“.

Окуляри з-над „Дейлі Нюз“ блищать заклопотано. Нарешті чути:

— Як було не дати? Такий милий хлопчисько... І сказав мені „гаразд!“ на прощання, і як я просив, щоб батьків привітав вдома і щоб сказав їм, що нас тут багато, то він подивився навколо і сказав: „Обов'язково привітаю і скажу“, то я, старий осел — розчулився...

— І „Омегу“ з руки... і йому в руку, а сам тато — як пішов! — Щоб той не міг повернути годинника, — пояснює „джуніор“.

— А моєї товаришки мама... ну, Алли, — її мама дуже хотілась би зустрітися з сестрою, але не може... (це вже Ляриса).

— Що такого з тою сестрою мами Алли, себто, з її тетою — не може приїхати? — трохи підступно запитує голос з-поза гаети. — Що з нею? Далеко живе?

— Далеко, — відповідає мала,

— дуже далеко, мамо. (А то ж не я її питала, — це він її питав) — аж за Байкалом. Я бачила листа. Пише тета Алли: „Нас восьмеро в кімнаті живе. І я сама, знаєш, туберкульозна, і у сина чахотка вже почалася; а Людочка, що вже її на третій пішло, вже рік як чахоточна“. Вони так дивно пишуть: „чахоточна“... Це те саме, що ТіБіСі у нас, правда? І Алла так дуже хотілася б зустріти з тетою...

Мовчанка панувала хвилину, а потім „джуніор“ знову розпочинає:

— А, мамо, а той „ексчендж студент“, що ми його стрінули у вуйка Свата? О, той то вже таки добрий „юкмі“... Сидить в Америці вже рік, живе на „жемпусі“, їсть „гат-доги“, аж гримить — і нічого тільки на Америку нарікає, як тут погано...

— А мені, — „Дейлі Нюз“ покладено на бік — розказував він раз, тоді, як ми випили у вуйка Свата на іменини, що Америка і Советський Союз дуже подібні...

— Ов, а то як? — всі три наші голоси зливаються в один. — Америка і Совети подібні? А то чим?

— Василь Іванович (Василь йому було, правда?) — каже мені — вже десь після п'ятого „скача“: „Ви, Олег Александровіч, не думайте, що між нами і вами велика різниця. Ось, заходжу якомсь у цей самий „Гімбелс“, чи як йому, — мануфактури всілякої хоч гать гати, а доларів, не дуже. По-стойш, подумаєш, походиш, та й виходиш, не куплявши... А у нас так же само: заходиш в Універмаг — червінців і рублів кишені повні — а мануфактури — ні чуть-чуть! Ось так і виходиш, нічого не куплявши... Хіба не подібна Америка до СССР?

— Скільки він випив, кажеш, тату? — Шість? — питає „фахово“ джуніор. — Як шість — все зрозуміле. Цікаво, що почав би говорити, якби так випив з десь?.. І бачиш, я справді, не розумію, чому ти проти „зустрічів“: де ти вчув би такий добрий про-

По правді, то у нас в хаті, чи радше, в родині, ніколи не було згоди. Ще навіть в тих часах, коли ми взагалі ще не були родиною, себто, коли ми пізналися з моїм теперішнім домовим володарем у 1941-му році, десь між Ушицею і Чорним Островом: він був у бандерівській Похідній Групі ОУН, я була в мельниківській...

Наша перша суперечка закінчилася аж у рік опісля — у церкві, перед великим вітарем — але сварились ми ще про те, чи сине чи жовте має бути вгорі, чи внизу, ще кілька добрих років.

Потім ішло далі в тому самому сенсі: я хотіла, щоб доню назвати Уляною, а він — щоб Лярисою; я для сина видумала ім'я Святогор — а він сказав, що і Борис вистачить; я хотіла їхати до Австралії — він вперся чекаючи на Америку... І так цілий час — і навіть уже в Америці нічого не змінилося: живемо між Нью Йорком і Філадельфією — то він, і донька тягнуть за Філадельфійським „Тризубом“, — а ми із сином за Нью-Йоркським УСК-ом; прийшла справа кардинально-патріархальна, то я смиренно слухала духовної влади і не хотіла підписувати ніяких листів до Риму, бо не велено, а він, не лише мене підписав, але й дітей намовив, щоб підписали по дві листи. І так цілий час — аж мене вже злостить — бо, все на кінці показується, що сине є на горі, доня так і залишилася Лярискою, а „джуніор“ Борисом (хіба Святогор не краще? — хоч тяжче „спелувати“); слава Богу, що ми не поїхали до Австралії, „Тризуб“ здобув вже тричі чемпіонат, а Кардинала таки маємо — (хоч не казали підписувати листів до Риму) і взагалі впродовж останніх двадцят років все є „його на верху“...

тисоветський „джовк“? І, взагалі, чому ти не любиш тих, як ти кажеш, „ікроїдів“ і тих, що приїздять? Та ж вони, остаточно, всі українці?..

— Ти, сину, — пан і повелитель домового порядку знімає окуляри, що означає якесь важливе повідомлення — пам'ятаєш, що мене завжди на весну болить правий бік і плече?

— Сюр, пап, — відповідає „джуніор“. — Ти тоді стогнеш на цілу хату...

— Бачиш, як стогну, — спокійно і тихше як звичайно, відповідає мій чоловік — бо мені ось тут, коло третього робра зробили досить велику діру.

— Знаю, — то було коло Білого Кам'я, зараз коло Бродів... (звідки цей малий все це знає? — він же ж народився у Штутгарті?) — правда, тату?

— Правда — відповідає спокійний голос, — а зробили сміні цю діру „байци перваго українського фронту“... І то була моя „зустріч“, і мій „обмін“ з „тим боком“. І, покищо, мені вистачить. Аж до наступної „зустрічі“, дай Боже, знову під Бродами.

Окуляри забили знову понад „Дейлі Ньюз“ і якось ніхто не хотів переривати мовчанки. Аж нарешті перервала її доня:

— А мені таки жаль малої Людочки... І тої пані, що живе їх восьмеро в одній кімнаті... і, вона є „чахоточна“... Чому, мамо, так мусить бути, що Алла не може зустрітись з своєю тетою, і Людою?.. Чи так справді мусить бути у світі, мамо?

Мене щось трохи здушило у горлі і якось було важко знайти відповідь. Але вона прийшла звідки інде. Зашелестіла газета, і тихий, дуже втомлений голос мого чоловіка почувся:

— Бо, бачиш, Ляриско, „не всі тії зустрічаються...“.

Рута

ПОЖЕРТВА

З нагоди відзначення 40-ліття театральної праці мистця сцени Богдана Паздрія призначаю 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“.

Микола Ганін

ШВАЙЦАРСЬКІ ПАНСІОНАТИ

Вони мають майже столітню традицію, оці швайцарські „фінішінг скулс“, де дочки європейської аристократії й американських промислових магнатів завершували свою освіту. Це були здебільшого приватні підприємства, влаштовані в якомусь замку з легкою навчальною програмою, переплітану різноманітними розвагами.

Часи змінилися. Європейська аристократія зубожіла й її репрезентують хіба тільки нечисленні англійки. Американок прибуло й для них відкрились спеціальні школи під американським зарядом. Найбільше тепер у пансіонатах дочок азійських вельмож — із Туреччини, Ірану, Індії. Приїжджають також із Південної Америки.

Змінилась також програма навчання. Поштовх до того дали американки, що хотіли використати „швайцарський рік“ на підготовку до котрогось із найбільш відомих американських каледжів. Отже попри практику французької мови пильно підготовлялись до намічених студій. А поза тим підтягались і інші школи. Потрохи за домаганнями батьків, а властиво під тиском публичної опінії. Бо треба признати, що в цю справу вглянуло міністерство освіти Швайцарії. Ніяково стало Швайцарії за ту „старосвітську“ дівочу освіту, що існувала в її країні. І тому хоч приватне шкільництво має певну свободу, проте й воно мусило поступитись.

„Вельтвохе“ повідомляє, що недавно тому появився „шкільний реєстр“, себто провідник по швайцарських дівочих пансіонатах. Там ці школи строго покласифіковані з докладними вказівками щодо їх програми. Коштувало це 13 років боротьби, але вже є для батьків ясна картина. Кошт річного утримання, що добирає до 2,500 дол., тепер рівноважиться випускним дипломом, що дає доступ до передових університетів.

ПОЖЕРТВА

З нагоди хрестин донечки б. голови нашого Відділу п-ні Катрі Гуцал і на пропозицію п-ні Валентини Єрмоленко — на руки хресної матері п-ні Катрусі Скуб'як зібрано 24 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа 16 Відділу СУА
Міннеаполіс, Мінн.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Букви для дітей

Ваш журнал приносить мені добру розраду, але завважую, що букви на дитячій сторінці за дрібні для дитини. Коли слідкую за своїм 6-річним сином, що вже сам намагається прочитати віршик або казочку, то бачу, що старається, приглядається, а врешті хапає за англійську книжку, бо в англійських дитячих книжках друк тричі грубший, як у Н. Ж. А це все зі шкодою для нас. Нехай би було менше тексту, але такого, що для дитини доступний.

А. К., Брадфорд

Коли Ваш синок проявляє охоту читати українською мовою, то подбайте, щоб у хаті були українські дитячі книжки і журнали. „Веселка“, видання Лесі Хральной, Іванни Савицької, Ніни Мудрик-Мриц — всі обчислені на малого читача з виразними буквами й рисунками. Сторінка „Нашим Малятам“ — це радше допоміжний виховний матеріал для матерей. З неї кожна мати може прочитати дітям дещо або вивчити з ними віршик та показати рисунок. Із відгуків знаємо, що старші шкільні діти самі читають нашу сторінку, але 6-літній дитині це безумовно трудно.

Ред.

У С М І Х Н І Т Ь С Я

Як зведе балакуна?

Коли говорить про других — спліткарем, коли про себе — нудярем, а коли про вас — симпатичною товариською особою.

ОБЛАСНУ ОРГАНІЗАТОРКУ

Українського Народного Союзу
з постійною платнею

ПРИЙМЕМО ВІД ЗАРАЗ.

Побажаний досвід у громадській
праці.

Письмові зголошення з коротким
життєписом слід пересилати на
адресу:

Ukrainian National Association
P. O. Box 76 — 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303

Про творчість актора

Театр-сцена — це наша святиня. Це місце, де ми хочемо дати зі себе все, що в нас найкраще і найшляхотніше — наше мистецтво.

Кожний актор має свою індивідуальність, свій „характер“. Не має двох однакових акторів на світі так, як немає двох таких самих творів мистецтва. І, по моєму, актор тоді є правдивим актором, коли здобуде цю індивідуальність і її оправдає.

В українського актора справа нелегка. По виїзді з Батьківщини театральний ґрунт під ногами захитався, а потім зовсім розпався, в морі щоденної боротьби за хліб насущний. Український актор не має місця, щоб себе виявити, не має змоги розвинути своїх можливостей, не має змоги мистецьки жити.

У кожного з нас зродилась якась внутрішня порожнеча-прірва, що її стараємось заспокоїти, чи заповнити створенням час від часу якоїсь креації.

Справа не тільки у виступі на сцені, хоч і це дуже важливе, але головна річ у створенні чогось. Це так, якби дати душу, тіло і кров рядкам, написаним на папері. І тоді вам не хочеться спати, вам не жаль грошей, ви не відчуваєте втоми, ви ще і ще розвиваєте свою думку, інтерпретуєте слова письменника так, як ви їх розумієте і відчуваєте — аж вкінці находите те, чого шукали. Ви знаєте, коли тільки його найдете.

І тут власне є цілий секрет акторської творчості.

Потім приходиться сцена, публіка, критика. Бо театральний твір тільки тоді є повністю завершений, коли перейде через світла рамп. Тоді стає він сценічною креацією.

Це вже тільки епілог. Ви на сцену йдете „з трепетом душі“, і з тим, що ви створили.

Так я розумію театр і актора. Що до мене? Важко сказати... Шодо мене? Важко сказати... переривана мелодія, що ніколи не мала змоги розвинути в повний акорд.

Драматична школа у Львові, советський театр, Оперний театр у Львові, а потім „Веселий Львів“ — це знамениті початки для молоді людини, на дорозі до мистецтва. І як би...

Та це довга й усім знана історія.

На еміграції робимо, що можемо, і — як можемо. Щоб бути в згоді зі собою і щоб задержати хоча для себе самої вартість правдивого мистецтва, я працюю після свого розуміння акторської творчості. Часом приходить легко, часом важко...

„Мадам Еміграція“, „Миляні баньки“ (так, текст мій власний), це вибух досить гострий, сатира на наші будні.

До найлюбіших моїх речей належить „Львівська міщанка“ пера Олега Лисяка. Твір дуже драматичний і оригінальний своїм підходом. Далі „Рожевий пил“ — це сценічна адаптація твору Богдана Нижанківського „Я вернувся до свого міста“. Річ дуже відважна. Я хотіла розв'язати проблему передання цілого, досить великого твору в сценічній креації, не затративши, очевидно, провідної ідеї і донести її до глядача як цілість. Це глибоко драматичний твір і він, більше як котрий інший, заповнює цю порожнечу, про яку згадувала я на початку.

Очевидно, важко подумати, щоб довелось мені ще колись затрати в правдивому театрі, з усіма технічними засобами, під проводом режисера. А так хотілось би...

Ірина Лаврівська

ДОВІДНИК ЛУКЖ

Краєва Управа ЛУКЖ видала довідник для Відділів ЛУКЖ. Це невелика зручна книжечка, в якій поданий плян праці на кожен місяць. На початку довідника є вказівки, як вести сходи́ни Відділу. Книжечка двомовна: українська й англійська.

Це вперше бачимо того роду допоміжний засіб у роботі української жіночої організації. Дуже корисний та практичний — він напевно оправдається в праці.

Ірина Лаврівська
Ukrainian actress Irene Lawriwska.

АЛЬМАНАХ ГІМНАЗІЇ СС. ВАСИЛІЯ-НОК

Редакційна Колегія Альманаху недавно тому подала до відома плян цієї книги. Вона складатиметься з 11 частин, що, м. ін., подадуть: історію гімназії, силуетку покровителя школи Митрополита Андрея Шептицького, ігуменів і сестер настоятельок, директорів, учителів, поазбучний список учениць, кружки й організації та інші шкільні ділянки. Для зібрання відомостей Ред. Колегія видала анкетні листки. До учениць школи звернулася із проханням присилати спогади й відомості про свої кляси. Можна сподіватись, що альманах стане цінним джерелом студій про наше шкільництво та причинком до історії нашого жіночого руху.

Адреса Ред. Колегії Альманаху:

Shevchenko Scientific Society
Almanach SS. W.
302-304 W. 13th Street
New York 14, N. Y.

ГУРТОК МОЛОДІ У ВЕНЕЗУЕЛІ

Управа ОУЖ заохотила місцеву молодь до сходин та створення Гуртка. Ця думка молодим сподобалась і внаслідок вони об'єдналися. На чолі Гуртка станув Богдан Коваль, містоголовою є Юрко Приймак, секретарем Валья Луценко, скарбником Богданка Починок, господарем Леся Луценко. Вони створили хор, що відразу першого року пішов колядувати. Молодь сходиться по черзі в домах батьків або в Нар. Домі.

Успіхи молоді

Перегляд сотні дівчат із закінченням вищою освітою у 1964 р. був для нас радісним досягмом молоді в ЗДА. Але і в інших краї-

Оксана Борушенко

Miss Oksana Borushenko of Curitiba, Brazil is preparing for her doctor's degree in history on the Ukrainian settlement in the Estada, Parana.

нах є талановиті одиниці, що вибиваються. Українське поселення в Бразилії гордиться тепер двома дівчатами, що виказали великі успіхи в студіях і в праці.

Оксана Борушенко відома українській громаді у Курітібі, як талановита декламаторка. Вона студювала право й історію в Паранському університеті. У 1964 р. здала педагогічний іспит на вчительку середніх шкіл, що дало їй право навчання у Курітібі. І так Оксана Борушенко стала працювати. Рівночасно зголосила охоту писати докторську працю. Темою її є „Українська колонізація в Естаді Парана“. Цим увійшла в ділянку наукових дослідів історичного минулого Бразилії з рамени Держ. Секретаріату Освіти й Культури. Історія української еміграції в Бразилії дуже мало досліджена. Тому огляд цієї справи на основі офіційних документів внесе напевно багато світла в це може найдавніше заморське наше поселення. Частина дослідів Оксани Борушенко вже була поміщена в науковому виданні „Довідник Дослідів“, що його видає Бразилійський Науковий Інститут Бібліографії та Документації.

Таким способом молода вчителька включилась у наукову ро-

боту, що допоможе насвітлити ще одну сторінку української еміграції.

Вітаємо матір п-ню Іванну Борушенко, членку Управи Організації Українських Жінок Бразилії, з таким досягмом її дочки Оксани.

**

Мирослава Мак проявила свої здібності в напрямі стислих наук. При вступному іспиті до інженерно-хімічного факультету у Курітібі, вона була єдиною дівчиною серед вступників і дістала перше місце. У грудні 1963 р. вона закінчила студії хемії з дипломом інженера. Студіюючи хемію вона рівночасно вчилася англійської мови у Бразилійсько-Американському Т-ві „Інтерамерікано“.

По закінченні студій Мирославу спрямовували на хемічну лабораторійну роботу. Але вона завзялась працювати у виробництві, що в Бразилії для жінки є чимсь

Мирослава Мак

Miss Myroslava Mak of Curitiba, Brazil, the only woman to receive an appointment for a job of mechanical engineer in the contest of Minnesota Manufacturing Mercantile Co.

незвичайним. Переборюючи недовір'я та упередження Мирослава Мак приступила до конкурсу, оголошеного американською фірмою „Minnesota Manufactory Mercantile“. І хоч конкурс був проголошений на інженерів-механіків, а не хеміків, то в ділянці

механіки вона здобула всі 100 пунктів. Посеред 150 інженерів вона, як одинока жінка, досягнула одне з 5 місць.

Після того Мирослава перейшла 3-місячний теоретичний вишкіл у хронометрії. Це й було стартом до проектів та монтажів індустрії, що була завітною мрією молодої інженерки. Мрією, про яку не можна було в голос заговорити, бо ж у Бразилії ще не було жінки-проектувальниці.

А тепер вона вже є. Що нею стала українка Мирослава Мак — це з радістю прийняло до відома українське жіноцтво. З цим успіхом вітаємо письменницю Ольгу Мак, матір Мирослави.

ДОПОВІДЬ ПРО ПИСАНКИ

Дня 18. березня 1964 на зборах Музейного Т-ва у Скандорпі (Англія) п-ні Іванна Вігошинська доповідала про українську писанку. Її доповідь обіймала: а) походження писанки, б) мігичне значення її і народні повіря, пов'язані з писанками, в) мотиви писанок і їх значення, г) спосіб писання, г) споріднення Великодніх звичаїв Англії й України.

Цю доповідь доповнив показ писання, що його провела п-ні Василина Мерлюк, яка походить із с. Остапівці, пов. Коломия. Окрім того вона також зробила з видutoї писанки голуба й розказала про його значення.

Під час доповіді висвітлювано прожектором писанкові орнаменти й звичаї. Показ зробив помітне враження на слухачів. Кілька присутніх істориків доповнювало відомості в дискусії.

Місцевий шоденник вичерпно зреферував цю зустріч.

У СМІХНІТЬСЯ!

Мешканці одного міста були загрозовані невеликим землетрусом. Побоюючись повторення, одна родина вислала свого сінка до тітки в другій місцевості, вияснюючи їй причину.

За кілька днів наспіла телеграма: „Повертаю вам хлопця, волю землетрус“.

Не маєте змоги активно працювати в Відділі США? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і Ваша вкладка скріплюють жіночий рух.

На організаційні теми

Управа Відділу

Що це є Управа Відділу, який її склад і завдання — про те мають усі лише загальне поняття. Знаємо, що її вибирають на заг. зборах, що вона цілий рік „гарує“ за всіх і на другий трудно знайти людей до нової Управи. Тому з Управою в нас в'яжеється лише поняття громадського навантаження.

А в дійсності Управа — це провід Відділу. До нього вибирають найбільш здібних і охочих і цей вибір є — вирішенням. Справді — треба радіти цим довір'ям членства! Це є знаком уваги й пошани, що ним треба дорожити. Бо ж Управа уповажнена репрезентувати членство перед громадою та виконати намічений план праці.

Для кращого діяння Управа складається з двох частин — Екзекутиви й Референтур. Екзекутива це ядро Управи. Вона діє в кожному, і найменшому Відділі СУА. Складається з голови, місто-голови, секретарки і касієрки. Це є той найтісніший гурт, що має на оці цілість завдань Відділу.

Референтки мають свої окремі ділянки праці. У великих і середньої величини Відділах повинні діяти всі референтури — організаційна, культ.-освітня, виховна, сусп. опіки, господарська, пресо-ва. Подекуди вибирають ще ім-презову, зв'язків, нар. мистецтва. Справа не в кількості, а в доброму поділі праці між ними. У малих Відділах не урухомлюють усіх референтур. Там вибирають тих референток, що їх ділянки Відділу думає провадити.

Хоч Екзекутива найкраще знає справи Відділу і в наглому випадку може й прийняти якесь рішення (напр., уділення допомоги або вислання представництва), проте біжучі справи й важливі постанови можна обговорювати тільки на засіданні цілої Управи. Референтки мають велике значення для доброго ходу праці.

У деяких Відділах СУА всі біжучі справи обговорюють на місячних сходах, засягаючи думки членства. У менших Відділах,

що не мають розгалуженої праці, це є можливе. Воно має ту корисну прикмету, що членство бере в цьому участь. У більших Відділах із розгалуженою діяльністю це не є можливе. Там всі речі подрібно обговорюються на скремих засіданнях Управи, а на сходах подають до відома намічені почини й постанови.

Але це не значить, що Управа відгороджується від членства чи не цікавиться його думкою. Навпаки! У менших і більших Відділах повинен бути дуже тісний контакт. Управа повинна слідкувати за настроєм членства, прислухатись до його думки, дбати про привітну атмосферу в Відділі, підтримувати інтереси членства, де це є можливе і не йде в розріз із цілями організації. Знову ж членки повинні ставитись до Управи з довір'ям. Треба розуміти, що Управа навантажена великою відповідальністю, вкладає свої найкращі сили у сповнення своїх завдань, отже заслуговує на те, щоб її підтримати.

Наприкінці хочу додати, що для всіх членів Управи велике значення має досвід у праці. Це є незмірно цінна прикмета, що улегшує працю й запевнює успіх. З досвідом можна братись і за трудніші завдання, а без нього треба починати від найпростішого. Тому справою великої ваги є те, щоб в Управу поруч досвідчених працівниць входили й молодші, щоб перебирали різні пости і старались одні в одних учитись.

Трапляються одиниці, що не витримують цієї „громадської школи“ і відходять від гурта. Але багато частіше є ті, що попрацювавши рік-два у гарному гурті, вже не можуть бути без нього. І це гарно свідчить не лиш про Відділ, але й про них. Бо вартість людини лежить не лише в її особистих прикметах, але також у її відношенні до людей, до оточення. Адже живемо й будуюмо наше життя у громаді. Недаром у сучасних шкільних оцінках юнака чи юначки існує рубрика „social

П-ні Віра Кунда з Едмонтону, Канада, в скромно вишитій вечірній сукні.

Mrs. Wira Kunda of Edmonton, Canada wearing a white embroidered formal dress.

spirit”. Це має для людської й фахової вартости одинач велике значення.

Отак треба бачити Управу Відділу, стих провідниць нашого гурта, що вкладають найкращі свої сили в нашу Організацію. Вони — наша цінність і їм належить від нас признання і пошана. Коли зрозуміємо їх значення, тоді не буде нарікань і не буде трудно докомплетувати Управу чи вибрати нову. Бо кожна членка старатиметься їх підтримати в їх нелегкому завданні.

Ірина Кашубинська
Орг. реф. Гол. Управи

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англійською мовою?

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Хоч спізнено, проте зі щирим жалем подаємо до відома членкам СУА, що дня 19 грудня 1963 р. відійшла у вічність Галина з Витвицьких Волянська. Народжена 1894 р. на Підкарпатті, вона вже

Бл. п. Олена з Витвицьких Волянська з юних літ проявила замилювання до української пісні. Обдарована гарним сопрановим голосом вона співала в хорах і драм. гуртках, проявляючи високу музичну культуру. Була членкою Управи Союзу Українок у Перемишлі, а потім у Канаді культ.-освіт. референткою ЛУЖЖ в Оттаві. Її смерть викликала широкий жалє, як серед зорганізованого жіноцтва, так і прихильників української пісні, що зазнали від неї підтримки й заохоти. Полишила у смутку сина Олега, невістку Людмилу, кол. членку Управи 57 Відділу СУА в Ютиці і три внучки.

Вічна їй пам'ять!

Екзекутива СУА

Ділимося сумною вісткою з українським зорганізованим жіноцтвом, що дня 16. березня 1965 р. відійшла у вічність у Зекінгені, Німеччина, бл. п. Лукія з Ломінських Бобеляк у віці 72-ох літ.

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

Ювілейний рік Союзу Українок Америки приносить нам нових читачок. Членки Управ Відділів, пресові референтки та й членки взагалі стараються зробити цей подарунок своїй організації — приєднуючи їй нових передплатниць. Тим вони роблять ще одне велике діло, бо зв'язують одиницю із змаганням українського організованого жіноцтва. Журнал її про те поінформує й заохотить до ближчої участі.

В останньому часі приєднали нам передплатниць:

Іванна Бенцаль, Бронкс (4 Відд.)	1	Катерина Кузьма, Ньюарк (28 Відд.)	1
Галина Бондаренко, Філадельфія (44 Відд.)	1	Марія Лозинська, Нью Йорк (1 Відд.)	5
Надія Дзндзан, Шикаго (22 Відд.)	1	Мирослава Скасків, Вашингтон (78 Відд.)	2
Ірина Федішин, Гюстон	2	Марія Слупецька, Дірборн (23 Відд.)	1
Лідія Калашнюк, Кемден	1	Розина Захарченко, Нью Йорк (64 Відд.)	1
Анна Кузишин, Гемилтон	1		

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Покійна була одним із небагатьох фахівців домашнього господарства в нас. Після закінчення вчительської семінарії у Перемишлі, студіювала дом. господарство в Оттербах, Австрія і в 1915 р. здала іспит на Високій Госп. Школі у Відні, що дало їй диплом вчительки домашнього господарства. І так бл. п. Лукія Ломінська стала працювати в Сільському Господарі у Львові, як учителька сільсько-господарських курсів. Пізніше увійшла до Гол. Управи Союзу Українок, як господарська референтка. На тому пості перевела ряд перевишкільних курсів з обсягу домашнього господарства для інструкторок, що пізніше навчали по селах. Також у Перемишлі, де проживала вже заміжною за інсп. Ст. Бобеляком, була активною у Філії СУ. На еміграції в таборі Бургдорф, біля Гановеру, також перевела різні жіночі курси. Внаслідок слабого здоров'я в останньому часі вже не могла працювати. Але її фахове знання і добра воля зробили у своєму часі велику послугу українському жіноцтву.

Екзекутива СУА

Рідні Покійних висловлює своє щире співчуття

Екзекутива СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Пракседи Ясінської, зразкової дружини, матері й громадянки, складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Уляна і Григор Терлецькі, Шикаго

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марії Шанковської складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“.

Оксана й Омелян Макогін, Парма

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Софрона Федіва складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і висловлюємо п-ні Федів шире співчуття.

Іванна Медвідь із родиною Гарфілд, Н. Дж.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У Н. Ж. ч. 2 зайшла помилка у численні новоприєднаних членок 35 Відділу СУА в Озон Парку. Пп. Анна Опарик і Олена Швед є довголітніми членками Відділу, але новими передплатницями Нашого Життя. За недогляд перепрошуємо.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Відділи Союзу Українок Америки виявили зрозуміння для старших самотніх жінок в Європі. В останньому часі багато їх надіслало фундації передплат. І так 55 Відділ у Лос Енджелесі і 63 Відділ у Дітройті уфундували нові, 54 Відділ у Вільмінгтоні відновили її вже п'ятий раз, 47 Відділ у Рочестері вже четвертий раз, 64 Відділ у Нью Йорку вже третій раз, а Відділи 19 в Амстердамі і 25 у Потакеті вже другий раз. Щиро дякуємо!

Відновили свої фундації також наші читачки. П-ні Євгенія Розгін із Шикаго прислала вже четвертий раз, а п-ні Марія Голуб із Каламазу вже третій раз передплату для бабусі. Щира дяка їм за те!

НОВИЙ ЖИТТЄПИС

Коли в 1957 р. дійшла з-поза залізної заслони вістка про смерть Константи́ни Малицької (а це сталося 10 літ тому), то в численних спогадах її друзів пробивалось бажання — увічнити її постать окремим виданням. До того змагала Управа СФУЖО. Довгі роки збиралося матеріал і фонди на видання книжки, що мала б дати вичерпну сільветку цієї громадської діячки, письменниці й педагога.

Щойно недавно вдалося здійснити цей задум. По довгих заходах книжка „Виховниця покоління“ побачила світ. З допомогою життєпису, характеристики її літературної і педагогічної праці та декількох спогадів виросте перед читачем її сільветка. Та найбільш причиняться до того її власні спогади, призбирані з різних відтинків її життя.

Цим збірником збагачуємо літературу про український жіночий рух. Не маючи досі вичерпної історії його, заповнюємо цю прогалину життєписами видатних його осіб. Після появи біографії Наталії Кобринської п. н. „Смолоскип у темряві“ та біографії Анни Йонкер п. н. „Патріотизм Анни Йонкер“ пера Ірини Книш — це ще одна життєписна спроба, що вмщує дані про один його відтинок. Яка шкода, що виконуємо це щойно на вигнанні, коли бракує нам багатоджерел!

Та тим більш воно потрібне й оправдане. Тут закріплене все, що вдалося у наших умовах роздобути й опрацювати. Із сторінок цієї книжки промовить до нас дух великої жінки, що своїм умом проорала різні ділянки нашого життя, але найбільш активно позначилась на одному етапі жіночого руху.

Досліди над станом жіноцтва

У грудні 1961 р. през. Кеннеді йменував Комісію Статусу Жінки, що мала за завдання простудіювати становище жінки в сучасній Америці. Комісія працювала два роки. Перша її голова Еліно́р Рузвелт відійшла у 1962 р. у вічність, діло це закінчила Естера Петерсен, підсекретар і директор Жіночого Бюра в міністерстві праці. Звідомлення Комісії розглядає правне й громадське становище жінки, освіту й вишкіл, ситуацію родини, зарібкової праці і вигляди на майбутнє.

Рада Суспільних і Економічних Студій у Стокгольмі захопила шведських і норвезьких учених до студій тієї ж ділянки. Цей розгляд дав у висліді книжку „Життя і праця жінки“, де в основних студіях навітлено цю справу. Окрему увагу присвячено взаєминам обох статей та їх ролі у громаді.

У грудні 1964 р. німецький парламент уповажив уряд провести основні студії над становищем жінки у сучасній Німеччині. Розгляд повинен обняти її участь у громадському житті, стан її здоров'я, безпеку мешканням, підготову до звання й родинного життя, зарібкову працю і все, що пов'язане з нею та становище жінки у суспільстві. Досліди передбачені на кілька літ.

Ці приклади вказують на те, становище жінки під цю пору доволі складне, містить у собі багато соціологічних проблем і тому поодинокі держави приділяють тому незвичайну увагу. Американська Комісія вказує у своєму вступному слові на швидкий приріст населення й потребу — підняти його виконний потенціал, отже й дбати про якнайкраще використання жіночих сил. Сканди-

навська Комісія застановляється над перебудовою родини й її вартостей для суспільства. Із цієї площини треба виходити в законодавстві і внутрішній політиці країни. Німецька Комісія щойно недавно почала працювати. Але з голосів центральних жіночих організацій Німеччини, що висловились до цієї справи, бачимо, що ставлять до неї різні домагання. Це торкається зокрема подвійного навантаження жінки — зарібковою й домашньою працею.

Ці розгляди є явищем наскрізь позитивним. Вони вказують на те, що жінка є творчим чинником, якого труднощами заклопотана ціла громада. Внаслідок її недоліків може бути захитана рівновага цілого громадянства, отже тому треба їх розглянути й зарадити їм.

Правда, висліди праці Комісії всіх не задовольють. Американський соціолог Маргарет Мід скритикувала звідомлення, вважаючи, що Комісія підійшла до жінки в першу чергу, як до робітньої сили, а не людини з її тільки їй питомими внутрішніми конфліктами. (Гл. І. П. „Працююча жінка“ — „Українка у Світі“ ч. 2, 1963.) Знов скандинавська Рада застерігається, що вона не дає повного погляду на становище жінки у суспільстві або розв'язки її проблем. Отже ці почини ще довго будуть однобічні або неповні. Але це вже є завданням жіночих організацій або вдумливих соціологів — рухати справу далше. Доказом цього виступи німецьких центральних організацій, що вже тепер ставлять свої домагання до „жіночої анкети“, як зветься там студійний проект.

Для нас це намагання розглянути становище жінки є ще одним

П-ні Марія Квітковська

Mrs. Maria Kwitkowska, WFUWO's Vice-President, was appointed director of social work in Detroit, Mich.

ВИРІЗНЕННЯ МІСТОГОЛОВИ СФУЖО

Друга містоголова СФУЖО в ЗДА п-ні Марія Квітковська недавно тому дістала незвичайного вирізнення. Дітройтська преса принесла вістку про именування її директором Суспільних Порад в Інтернаціональному Інституті того міста.

П-ні Марія Квітковська, за освітою гімназійна вчителька, почала в 1951 р. працювати в Інтернац. Інституті. Вже в 1953 р. вона осягнула дві стипендії (Східньо-Європейського Фонду Форда та Юнайтед Коммюніті Сервіс) і при допомозі їх закінчила студії сусп. служби. Після того вона працювала в кількох агенціях сусп. служби, а з 1959 роком стала інструктором студії Сусп. Служби при університетах Вейн і Мишиген. У січні 1965 р. вона обняла теперішній пост, що поставив її на чолі відділу суспільних порад. Вона кермує не тільки працею цього відділу, але й

доказом ваги її проблем. Наше суспільство ще не зрозуміло того, як слід і тому не приділяє тому великої уваги. Це залишається й надалі завданням жіночих організацій, а вони — заглиблені у біжучу працю — не в силі розгорнути розгляду чи студій. Це могло б стати завданням СФУЖО. Студ. Дні СФУЖО з темою „Українська жінка сучасності“ вказали на можливість і потребу такої праці.

його контактами з різними організаціями сусп. служби — школами, захистами, шпиталями — для добра етнічних груп Дітройту.

П-ні Марія Квітковська очолює в Дітройті Комісію Суспільної Опіки СФУЖО, що провела Семінар і анкету серед учнів парохіяльної школи. Тепер допомагає Окр. Раді США при зорганізуванні гурта Добровільної Жіночої Служби.

Професійний осяг містоголови СФУЖО радує все зорганізоване жіноцтво. Приєднуємось до бажань її друзів із нашим привітанням.

80-ЛІТТЯ УКР. ЖІН. РУХУ

Складові організації СФУЖО в різних осередках відзначили ці роковини окремими імпрезами.

У Монреалі академія відбулась 14. лютого 1965. Святочний Комітет із п-ні А. Лебідь на чолі підготував врочисту програму. В ній взяли участь промовці — Олена Залізник, голова СФУЖО і Марія Бринявська-Чолій, співачка Анна Чернодольська, декламаторка Людмила Левицька і хори — Студентський під керівництвом В. Бринявського та жіночий Союзу Українок Канади під проводом о. прот. Слюзара. Програму закінчено уривком із „Боярині“ Лесі Українки, відіграним артистами Е. Чайкою, Н. Дніпровим і Н. Левницькою.

У Нью Йорку Культ.-Освітня Комісія СФУЖО, Окр. Рада США і Відділ УЗХ провели це свято 4. квітня 1965 р. В програмі були доповіді-спогади — Олени Залізник, Ізидори Косач-Борисової, Ганни Дмитерко-Рагич, сольстів Катрі Колянківської і рецитації членів театру „Живого Слова“ під проводом О. Добровольської. Вечір відкрила д-р Софія Карпінська, а підготовний комітет очолила п-ні Наталя Чапленко.

ДО 6-го ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

До списку перекладів, надісланих на 6. Літ. Конкурс СФУЖО, наспів ще один, якого авторкою є „Мадам Помпадур“ (псевдо). Тим самим число перекладів, що наспіли на Конкурс, осягнуло 8.

3-поміж надісланих на Конкурс перекладів не залучили оригіналу — 1. Адмена, 2. Мадам Помпадур. Прохачемо надіслати, щоб Журі могло переглядати і їх переклад.

Пригадуємо, що 31. травня 1965 р. минає остаточний реченець надіслання перекладних творів.

Комітет Літературної Нагороди

СЕСТРА ЛЕСІ УКРАЇНКИ В МОНТРЕАЛІ

Дня 16. листопада 1964 членки-прихильниці СФУЖО у Монреалі влаштували зустріч для п-ні Ізидори Борисової, сестри Лесі Українки. Гостю привітала п-ні Меланія Гафтар, голова ОЖ ЛВУ, а голова комітету п-ні Софія Барабаш провела вечір. П-ні Борисова відчитала спогади про життя своєї родини в Колодяжному, Києві та Зеленому Гаю.

На зустрічі з Відділом Союзу Українок Канади при церкві св. Покрови Ізидора Петрівна присвятила особливу увагу споминам про свою матір Олену Пчілку та про останні роки життя Лесі Українки. А перед своїм від'їздом поділилась у приватному домі спогадами про Людмилу Старицьку-Черняхівську з представницями всіх жіночих організацій.

ДВАДЦЯТИЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК ФРАНЦІЇ

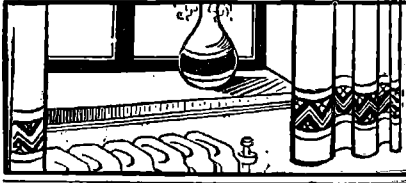
Управа Союзу Українок Франції підготовляє на 3. і 4. липня 1965 врочисте відзначення свого 20-ліття. В тому часі відбудеться в Парижі панель на тему „За зміну нашого стилю життя“ і врочистий бенкет.

КОРОЛІВСЬКИЙ РАДНИК

Через усю нашу пресу перейшла вістка про те, що цього року йменовано адвокатку і громадську діячку Марію Вавриков королівським радником. Обширну вістку ми вже подали про неї в нашому журналі. Тепер хочемо зазначити, що вона належить до Краєвої Управи ЛУКЖ і є представницею її до Комітету Українок Канади, дальше членом Міської Ради для планування міських домів для старших віком і біднішого населення, членом Манітобського Комітету для відзначення 100-ліття Канади, членом дирекції Шкільної Ради і членом екукутиви Краєвої Ради консервативної партії.

Чи Ви були на останніх ширших сходинах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1965

У НАШІЙ ХАТІ

Савеля Стечишин

Щадімо силу при хатній праці

Мабуть, немає такої молоді матері, щоб час від часу не скаржилася на втому. І справді, домашня праця, при тому ще й догляд кількох малих дітей, втомлюють навіть найсильніших.

Один спеціаліст від серцевих недуг сказав, що з усіх зайнять щоденна праця жінки-господині найбільше знесилює. Але така втома, на його погляд, не є ознакою якоїсь затаєної органічної недуги, а радше наслідок скупчення великої кількості дрібних обов'язків нараз. Саме ота дрібнота, вимагаючи негайної уваги, стає докучливою, пригноблює духа і зроджує невдоволення, з того зростає духова і фізична втома. Не кожна людина має однакову здатність вдержувати напругу, тому потрібно себе пізнати і не переходити границі.

Хоч сьогодні маємо багато механічних приладів, які влегшують хатню працю, то все таки до них треба рук і витрати енергії. Немає ж механічного приладу підносити дитину, згинатися при вській праці, піднімати тягарі і навіть орудувати механічними приладами. Все це потребує людських рук. І не має жінка-господиня визначених годин праці. Для неї найважливіший механізм це її тіло. Тому треба навчитися, як виконувати хатню працю з найменшою витратою фізичної енергії.

Поза доцільний розклад праці на дні і на тижні, велику роль в збереженні фізичної сили грає відповідна постава тіла. Правильна постава розподіляє вагу тіла на три головні осередки — голову, груди й спину при клубках. Коли ці три частини зрівноважені при праці, стоянні, ходженні, сидженні й згинанні, зусилля тіла

тоді розмірно розподілені. Але як тільки один із тих осередків змушений взяти на себе перевагу зусилля, тоді природна рівновага тіла порушена і м'язи даного осередку працюють понад силу.

При праці треба мати на увазі рівновагу тіла, щоб уникнути зайвої витрати енергії. Наприклад, коли піднімаємо дитину з підлоги, де вона бавиться, треба пригнути коліна, наче присісти, бо тоді вживаємо м'язи стеген, замість напружувати крижі. Звичайно крижі найчастіше болять з напруги. М'язи стеген довгі і йдуть від ніг аж до спини, тому вони краще вдержують тягар, ніж короткі м'язи самих крижів.

Висота столів, прилавок та інших осередків, при яких виконується щоденну кухонну працю, мусить відповідати зростові жінки-господині. Коли такі осередки зависокі, жінка змушена два рази стільки напружувати м'язи крижів і рамен. Знову занизькі осередки праці вимагають постійного згинання при готуванні страв, митті посуду, прасуванні і подібній праці, а це теж перенапружує м'язи і завдає втому. Тому треба обмірковувати висоту площин, при яких припадає багато праці, і якщо можливо найкраще перебудувати їх до свого зросту.

Деяка домашня праця дається виконувати з меншим трудом при ритмі музики. Добрим прикладом може бути танцювання. Звичайно танцювання зуживає немало енергії, але тому, що кроки йдуть в ритмі до музики, танцюючі не відчувають великої втоми. Рух м'язів під час танцю уподібнюється до ритмічного гойдання маятника великого годинника. Маятник гойдається рівномірно в один і другий бік і коли осягає найви-

щу точку, він непомітно для людського ока спивається на коротеньку хвилиночку наче відпочиває. Те саме діється з нашими м'язами під час танцювання або при виконванні якоїсь праці до ритму музики. Сказати простіше, м'язи хвилиночку при ритмі відпочивають. Тому добре мати спокійну музику при праці. Деяка праця, як прасування білизни, чищення срібла, миття посуду і подібне справді легше виконується при музиці.

(„Український Голос“)

КАННИ І МОНТБРЕЦІ

До модних тепер городових квітів належать канни (*Canna indica*). Рослина ця походить із тропічної середньої Америки. Вона дуже декоративна й надає нашому городові екзотичного вигляду. Її листя подібне до бананів. Висока на 4-5 фітів, цвіте від липня до морозів. Квіт її рожевий, червоний або помаранчевий в різних відтінках, сформований у китиці, отже відтінати для ваз його не можна. Але завдяки своєму гарному виглядові й безнастанному квітненні дуже прикрашає кожний город.

Канни слід садити при кінці травня у віддалі 18 інчів від себе. Садиться її групами на грядочках, де вже відцвіли ранні весняні квіти, як братчики або незабудьки. Потребують соняшного положення й дуже доброго ґрунту.

Восени, при кінці жовтня, треба бульви кан викопати і переховати в кошиках із землею в тивниці. Зимом впродовж 4-ох місяців зовсім не підливати, вони мусять мати повний спочинок. У березні розсадити бульви кан у великі вазонки, підливаючи їх і вони впродовж 6-8 тижнів почнуть розвиватися. В половині травня, коли добре теплється, висадити в ґрунт, у ямки 10 інчів завглибшки, де на споді є трохі компо-

Користаймо з досвіду

Ольга Фацієвич

На День Градуанта

Вже наближається час, коли в багатьох родинках настане таке свято. Байдуже чи це закінчення початкової чи середньої школи чи каледжу або університету — все одно хочемо вшанувати таке незвичайним обідом. Ось стравоспис одного, що хоч не надто пишній, проте підкреслить радісну зустріч.

Стравоспис:

Юшка малинова (малинянка)
Смажені курятка
Молода картопля
Зелена салата з підливою
Кавовий торт
Чай, кава.

Юшка малинова

Потрібно:

1 літра свіжих малин або 2 пунжи морозених
 $\frac{1}{4}$ літра солодкої сметанки, або carnation milk
1 ложка картопляної муки (potato starch)
цукор до смаку

Малини запарити кип'ячою водою (2 літри) і залишити на 2 год. Відтак процідити через гу-

сту. За підливання під час літніх спек канни віддячуються обильним квітненням.

Подібні листям до кан є монтбреції (Montbretia). Походять із південної Африки. Потребують рівнож соняшного положення й засібною ґрунту. Їх бульви слід садити теж у віддалі 18 інчів. Однак їх квіти — дрібні, червоного або помаранчевого кольору не мають того декоративного вигляду, що канни.

Садженці бульви канн і монтбрецій можна дістати весною у насінних крамницях, звичайно вже „підігнані“. Перед кількома роками вони були досить дорогі, а тепер можна їх дістати вже по 40-50 ц. за штуку.

Роман Коцик

сте ситко і ще раз заварити. Коли юшка закипить, підбити сметанкою, заправленою картопляною мукою, дати цукру до смаку і раз заварити. Подавати теплу або холодну.

Смажені курятка

Потрібно:

3 середньої величини курятка
терті сухарики, сіль
2 цілі яйця
 $1\frac{1}{2}$ склянки борошна (муки)
 $\frac{1}{4}$ літра оливи

Курятка перерізати на половину, виполоскати, витерти сухою стирочкою і залишити на 10 хвилин. Відтак обсипати добре борошном, мачати в розбитих яйцях і обсипати тертими сухариками. Так класти їх на гарячу оливу. Смажити, щоб зарум'янились з одної і другої сторони. Посмажені, дати до печі, додаючи $\frac{1}{4}$ склянки води. В печі курятка дійдуть.

Зелена салата

Потрібно:

1 головка (велика) зеленої салати
 $\frac{1}{4}$ літра квасної сметани
4 яйця
сіль, цитрина

Салату виполоскати, розібрати з листків і вложити до салатниці. Зварити твердо яйця, а з них два жовтка розтерти, додаючи солі, соку з цитрини і сметану. Полити тією підливою салатою, а два залишені яйця перекроїти і прибрати ними салату.

Кавовий торт

Потрібно:

12 яєць
1 цитрина (сік)
5 унцій картопляної муки (1 ложечка масла

Жовтки відділити від білків і терти в мішалі (міксері) з цукром, аж збілюють. Додати сік із цитрини і картопляну муку, вимішати. Окремо вбити білки на шум, дати до маси і легко вимішати, викладаючи масу до двох форм (тортівниць) середньої ве-

личини. Пекти на 350° 20 хвилин, відтак на 300° 15 хвилин. Пробувати зубочисткою, коли вийде чиста — торт спечений.

Начинка

Потрібно:

6 яєць (жовтки)
1 фунт цукру
 $\frac{1}{2}$ ф кави
 $\frac{1}{2}$ ф масла
 $\frac{1}{2}$ лісочки ванілі
1 ложка борошна (муки)

Сильний напар кави (2 горнятка) заварити з цукром ($\frac{1}{2}$ ф), додаючи ванілю і варити 20 хвилин. Втерти жовтки з $\frac{1}{2}$ ф цукру, додати борошна, вимішати і вливати потрохи до кип'ячої кави, аж маса згусне, мішаючи цілий час. Коли готова — поставити, нехай прохолоне. Окремо втерти в мішалі масло до білості. Потім додавати по чайній ложечці кавового крему, мішаючи весь час у мішалі. Готову начинку дати до холодильника. Торт перекаряти, а коржі добре скропити чорною кавою. Переложити масою (2-3 рази). Зверху помстити цілий масою теж. Найкраще торт пекти один день перед переложенням, бо тоді краще його розкроїти.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Регіональне харчування

Цікаво було прочитати про харчування з різних околиць України. А мене дуже цікавлять страви західних країн Галичини, а саме околиць Перемишля. Також хотіла б я довідатись про харчування на Підляшші. Є там дуже корисні страви, багаті у вітаміни, як солонуха, різні сири. Добре було б дістати їх приписи та пораду, як їх прилагоджувати. Може є читачки з тих околиць, що могли б це подати?

Стефанія Фесяк, Гемілтон

УСМІХНІТЬСЯ!

Мала Сяня приглядається, як мама накладає крем на обличчя.

— Навіщо це робиш, мамусю? — питається.

— Щоб гарно виглядати, долечко!

А коли мати стала трохи пізніше стирати крем, Сяня спитала:

— Не допомогло, мамусю?

Над вишивкою для дитини кожна мати застановиться. Яка б зайнята вона не була, то все знайдеться хвилинка вільного часу, щоб вишити вузень-борту або обкинути рубець. Адже дитина великого взору не потребує!

Цій прикрасі телер починають присвячувати увагу і в Україні. Пишуть, що мистці Київського і Львівського будинку моделей вдало „застосували народню українську вишивку на сучасному одягу“ Видно, що й серед суворих умовин підсоветської дійсности українські мистці стараються роз'яснити щоденний побут української людини. Погляньмо, що вони придумали для дітей і дорослих.

У вільному світі маємо напевне кращий вибір матеріялу й ниток. Також більший засіб народніх узорів, що їх можна дістати в наших крамницях. То-

Вишивайте ДІТЯМ

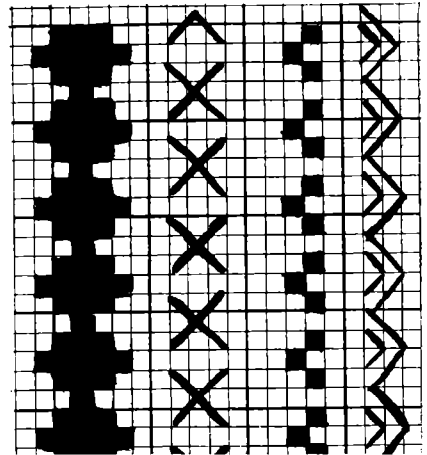
Різні моделі дитячих сукнонок, прикрашені скромною вишивкою
Various embroidered dresses for children.

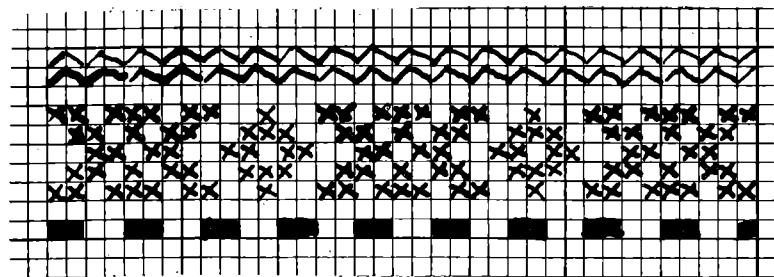
Скромно вишивана блузка
Embroidered blouse.

му радимо придумати щось для наших „лотіх“, щоб вони могли весною й улітку втішатись рідними прикрасами. Цим закріпимо в них любов до своєї вишивки на все життя.

Блузка. Нескладний крій блузки, що застібується аж під шию, не трудно прикрасити вишивкою. Як матеріял може послужити тонке полотно, сирій шовк. Здовж переду обабіч розрізу біжить вузька вишивана смужка вертикально вниз. За підставу взятий взір із Поділля у двох кольорах, чорному й червоному. До вишивання взяти нитки DMC, червоне ч. 321.

Взори для дитячих сукнонок

Взір до суконки, виконаний чорною і червоною краскою. До вишивання вживати ниток DMC ч. 321.
Design for the blouse in colors, black and red.

Господарський порадник

Дорога тітко Марійко!

З великим зацікавленням сліdkую за Вашими порадами. Вони дуже цінні тим, що невеликим зусиллям допомагають облегшити неодну роботу домашнього господарства. Думаю, що не матимете нічого проти того, щоб я дещо доповнила або порадила зі свого досвіду. Також інші читачки могли б нераз поділитись своїми спостереженнями. Мені дуже подобалась постановка 20 Відділу США, що на місячних сходах членки ділять корисними інформаціями. Хоч це й напевне не є лиш справи домашнього господарства, але й у тому напрямку собі допомагають.

До Ваших порад хочу додати:

Найлонова сітка

Це дуже корисний засіб для чищення ванни або зливу. Але тому, що сітка не втягає вологости, то я спробувала нашити її на звичайну стирку. Вислід чудовий. Сітка здряпає осад мила чи товщу, а стирка втягає рідину. Тільки того роду стирку треба частіше й докладніше прати, як сітку.

Чищення плям

Поміж засобами чищення, що їх подала „Охоча“ в попередньому числі, не було одного, що я випробувала. Плями з кази або чаю на полотняних скатертях пускають, коли навогчити їх гліцериною. Лишити на годину, а потім випрати в гарячій воді з милом.

Читачка з Торонто

Як прати вишивки?

Посилаю передплату на журнал, що надзвичайно мене цікавить. Прошу ласкаво написати, як прати вишивки. Дехто каже, що в солоній воді, другі кажуть, що в милі, а пізніше полокати в воді з оцтом. Що є правильне?

Н. Гаврилук, Нью Йорк

Це залежне від матеріялу, на якому вишивки виконані. Полотно й панаму найкраще прати милом або в мильних платках (не порошку).. Найкраще випрати руками, а не машинною, бо тоді можете узгляднити більш забруджені місця. Полотно добре виходить із машинного прання, але панама стає кошлатою.

Грубіші матеріяли, як юта, „бирлап“ або воина найкраще прати в препараті

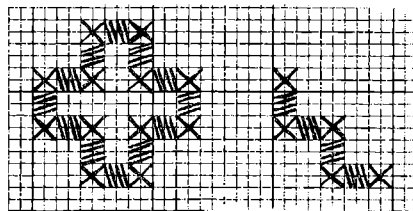
„Вулайт“ На опакуванні знайдете припис, як ним орудувати. До того користуємось звичайно холодною водою.

Солоня вода й оцет зберігають добре краску. Тому кожен матеріял, що має тенденцію „пускати“, добре прати в солоній воді. З вишивками цього не слід боятись, бо вишиваємо звичайно нитками ДМС, які не пускають. Але до полокання добре додати трохи оцту, бо це відсвіжує й закріплює краску.

Тітка Марійка

Порадник нар. мистецтва

До вишивки „вирізуванням“ ..У Вашому описі вирізування в ч. 10 Н. Ж. 1964 є один недогляд. Там, де описуєте обкидування віконця нитками — Ви не зазначили ані в тексті, ані на рисунку, що нитку треба класти скісно, себто так, щоб вона перекривала нитку на полотні. З Вашого опи-

су вишивальниця має враження, що встромивши іглу з ниткою в дірку полотна, вона йде прямо вгору, перекриваючи три чи чотири поперечні нитки. Коли б так обкинула віконце, тоді при першому пранні віконце вистріпається. А кладучи скісно (подібно, як при яворівському шві, тільки, що він більш похилий), то обкидування забезпечує полотно. Бо ж майте на увазі, що вирізуючи віконце, обрізуєте поздовжній й поперечні нитки тканини.

Олександра Ковальська, Дітройт
голова 56 Відділу США

Ми Вам дуже вдячні за цю заввагу. При помочі рисунку постараємось краще вяснити цю подробицю вишивання, яка має таке велике значення. Для опису в ч. 10 Н. Ж. ми користувались підручником О. Кулик „Українська художня вишивка“, Київ, 1960, і описом вирізування Лідії Ненадкевич в Н. Ж. 1954 р. Цієї вказівки там не було. Ред.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ
ОДНУ ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

„Ш И Ф Т“

Як назвати цю сорочко-подібну сукню, що запанувала тепер?

Навіть із сорочкою її трудно порів'яляти, бо наша стародавня сорочка мала довгі рукави й морщення коло шиї. Шифт взорований хіба на шатах африканських племен. Це гладка сукня, скроєна з двох половин, переду і спини. Дарма, що просто виглядає, але її крій є дуже складний. І хоч дза-три роки тому всі бунтувались проти цієї „шати“, то цього року всі її будемо носити.

Бо й чому ні? Адже вона вигідна, це напевне. У гарячі дні — прохолодна, бо не прилягає до тіла. А й мальовнича, бо на її тлі можна вмістити розкішні квіти й везерунки.

Для фантазії вже придумано різні відміни. Є „шифти“, що мають орнамент біля шиї й на придолі — і це дає нам думку примінення нашої вишивки. Є такі з великою квіткою на грудях і спині. А бувають зовсім нові комбінації — шифт і шорти з того самого матеріялу. Розріз шифту збоку показує також і штанята.

Зірка

УСМІХНІТЬСЯ!

Ця ж сама „цікавська“ Сяня за кілька днів увійшла до кімнати мами, коли мама якраз закінчила свою ранню „операційку“ Пріглядається цікаво мамі і врешті питає:

— Що це значить, коли людина має рожевеньке личко?

— Це ознака здоров'я, дитинко!

— Так? — здивувалась Сяня. — То ти, мамцю, з одного боку здоровіша...

БАЖАЄТЕ ПРОЧИТАТИ НОВИЙ РОМАН?

Вже вийшов з друку і вкортці буде в продажі. —
Замовте його в авторки

ДАРІЯ ЯРОСЛАВСЬКА

П О В І Н Ь

Р о м а н

Сторінок 267

Ціна \$3.50

Daria Yaroslavska
624 So. 20th St.
Newark, N. J., 07103

- Ukrainian Woman -

Ukrainian Culture at the World's Fair

The World's Fair in 1964 provided Ukrainians with many opportunities to present their culture before an international public. Participation in several dance festivals, notably the Ukrainian Folk Festival at the Singer Bowl last July, and at the Tiparillo Bandstand where Ukrainian dance groups taught international folk dancing, including Ukrainian, to the public, as well as appearances at the United States, New York and New Jersey State Pavilions, the Belgian Village, and others provided excellent occasions for Ukrainian groups to present their exciting and popular folk dances in colorful costumes.

Moreover, Ukrainian choral music was furnished by the "Dumka" Chorus at the Ukrainian Folk Festival, which also featured a fashion show of traditional Ukrainian costumes and modern dress adaptations. "Ukrainian Day" at the New York State Pavilion included many groups, among them several UNWLA Branches, presenting folk art and costume exhibits, dancing, demonstrations of "pysanka" painting, etc.

The UNWLA reception at the Women's Hospitality Lounge in the Better Living Center for American women leaders, in which twenty Branches participated, also served as an occasion to present Ukrainian music and folk art. In addition, UNWLA hostesses were on duty at the elegant Purex Penthouse for one week and distributed the UNWLA pamphlet and "pysanka" leaflet to visitors. (Visitors to the Fair in 1965 may like to know that there are facilities for relaxing after a few hours of walking around the grounds. The ideal setting for this is the Women's Hospitality Lounge, Purex Penthouse, atop the Better Liv-

ing Center in the Industrial Area. The comfortable lounge is a fine place to meet friends, rest or write letters, and is open weekdays from ten to six. The public is welcome).

This year Branch 72 has already held an exhibit and demonstration of embroidery and "pysanka" decorating at the Purex Penthouse. It also appeared on a 15-minute color television program at the RCA Pavilion, which was rehearsed and taped before the public and was shown on more than 200 closed circuit color-TV sets throughout the Fair and will be shown again during the Fair season. The exhibit was widely covered by local newspapers and on radio.

On June 6 several UNWLA Branches will again participate in "Ukrainian Day" at the New York State Pavilion in an all-day program. On June 27 Ukrainian dance groups will appear in the Folk Festival Council event at the huge Singer Bowl, and on July 11 the mammoth Ukrainian Folk Festival will again take place at the Bowl. On August 28 Ukrainians will be dancing at the New York State Pavilion and on Sept. 12 they will appear at the U. S. Pavilion, with the Folk Festival Council.

Although there is no permanent exhibit of Ukrainian folk art at this time at the Fair, there are opportunities open for Ukrainians or UNWLA Branches to take part in programs or to hold exhibits in numerous showcases. The state pavilions — New York, New Jersey, New England and the New York City and United States pavilions — welcome cultural events. Also cities often hold programs — for example, last year there was a "Rahway Day" at the New Jersey State Pavilion in which Ukrainians took part.

All these activities provide excellent opportunities for presenting Ukrainian culture and for invaluable contact with the public. Thus, 1965 at the World's Fair offers many occasions for Ukrainians to participate in programs individually or with other groups and to share our distinctive cultural heritage with people from all over the world.

M. Dushnyck

NEW BRANCH IN CARTERET, N. J.

We are happy to welcome to the Ukrainian National Women's League of America one of our newest Branches, which held its installation of officers recently. We hope that the announced proposal of a membership drive will be very successful.

Congratulations to the officers and members of Branch 85 in Carteret, N. J.: Mrs. Kathryn Symchik, President; Mrs. Olga Roszanski, Vice-President; Mrs. Maria Shymansky, Secretary; Mrs. Ann Jacopino, Treasurer; Mrs. Marie Harrow, Membership Chairman; Miss Joanne Symchik, Cultural Chairman; Miss Kathryn Harrow, Publicity Chairman; Mrs. Valencia Deli, Auditor; Mrs. Kathleen Ward, Welfare Chairman; Mrs. Ann Sabo, Mrs. Rose Zazworsky, Auditors; and Miss June Deli.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

A Novel Concept – Branch 72's Leadership Workshop Series

The numerous interesting facets of Taras Shevchenko, — his life, writings, era — emerged during an enjoyable and educational evening at New York's Institute of America on March 16, 1965. Taras Shevchenko, poet laureate of Ukraine, has long been revered by the Ukrainian people and his poetry vividly conveys the pathos of human drama, the warmth and tragedy of the Ukrainian soil. This was Shevchenko Evening as Branch 72 sponsored the initial venture in its Leadership Workshop Course. Mrs. Mary Dushnyck, Cultural Chairman, who initiated the series, hopes that through this Workshop with lectures by prominent guest speakers, those in the UNWLA and those of our youth who aspire to become leaders in Ukrainian-American circles, can come in contact with the finest in Ukrainian culture as well as contemporary Ukrainian thinking. They can thus enrich their background and deepen their understanding of our Ukrainian heritage and ideals.

Preceding the lecture by Mr. William Shust, theatre and television performer, Br. 72 members held a discussion of Shevchenko's writings, which also included an analysis of the book "Shevchenko and Women" by Dr. Luke Myshuha. After the meeting, guests and members were introduced to an interesting display of books by and about Shevchenko, and to colorful embroidery and folk art bearing Shevchenko's likeness, arranged by Mrs. Dushnyck. Amid the graceful decor of Fifth Avenue's Ukrainian Institute, Mrs. Mae Demey, President of Br. 72, welcomed the guests and introduced Mrs. Dushnyck, in charge of the Leadership Workshop, who presented Mr. Shust.

William Shust, a native New Yorker, has appeared in a variety of roles in the theatre and on television which attests to his wide and outstanding acting

ability. On Broadway, Mr. Shust performed the leading male role of the drama "Look Back in Anger." He created, in the United States, the lengthy and difficult lead role of Emile Magis in Felicien Marceau's comedy "The Egg," which premiered at the Arena Stage in Washington, D. C. His performance in this production prompted "Variety," the theatre journal, to describe him as "an actor up to the heavy demands of the leading role" and Henry Hewes, critic of "The Saturday Review," wrote that "Wm. Shust gives a remarkable performance as Magis." In addition to appearing in leads and featured roles in such fine TV shows as "Camera Three," he has performed in numerous Shevchenko recitations in the U. S. and Canada.

With this fine theatrical background and also, with a knowledge of the Ukrainian language, Mr. Shust interestingly wove his lecture with threads of commentary about Taras Shevchenko's life and times and with readings of fine examples of his poetry. In his moving recitation of Shevchenko's "I was then 13," Mr. Shust dramatized brilliantly, the divergent emotions of Shevchenko's flowing passages. He relived for us, in Shevchenko's own poignant words, the poet's deep unhappiness and misery as an orphan of 13, his fleeting moments of radiant joy, and subsequently, as a mature man, his sorrow and despair when he questions why this fleeting joy has not lasted nor been recaptured. This Shevchenko gem sparkled so much more brightly because of the talents of Mr. Shust.

Among the guests were Soyuzanky, students and prominent American and Canadian Ukrainians, including Leo Mol, sculptor of the Shevchenko statue in Washington, D. C. The members and guests signed a letter to Congressman Thaddeus J. Dul-

ski of N. Y. in which they thanked him for, and urged continued support of, H. J. Res. 226 which he introduced in Congress. The resolution calls for the issuance of a Captive Nations series of postage stamps in honor of national heroes of freedom with the Shevchenko stamp as the first in the series. The letter also urged passage of his H. J. Res. 225 calling for a Shevchenko Freedom Library in the Library of Congress. With these worthwhile endorsements, the rewarding lecture by Mr. Shust, the interesting display and discussion, the Leadership Workshop Course is off to a fine start!

Catharine A. Sharabura

TWO UKRAINIAN ARTISTS FROM PHILADELPHIA MEET IN SPAIN

Two young artists, alumnae of the Ukrainian Art Studio in Philadelphia, Pa., Mrs. Roxolana Luchakowska-Armstrong and Miss Christina Zelinska met recently in Torremolino, Spain, where they were both on vacation. The two young women had been close friends when they both studied at the Philadelphia Studio.

Mrs. Luchakowska-Armstrong is presently residing in Andalusia, where her husband, a sculptor, is studying church architecture. Miss Zelinska is studying art in Basel, Switzerland.

SUCCESSFUL UKRAINIAN WOMEN IN BRAZIL

Two young Ukrainian women met with recognition in Brazil, recently. Miss Oksana Borunenko was awarded a degree in secondary education, and announced her decision to pursue graduate work. She is planning to write her doctoral dissertation on the theme of Ukrainian immigration to Brazil. Part of her research work has already been published in the Handbook of the Brazilian Institute of Bibliography.

Myroslava Mak, a chemical engineer from Curitiba, was the only woman among the five engineers selected by the Minnesota Manufacturing Mercantile Co. in a recent competition.

Branch 53 Astoria Report

Branch 53 in Astoria, N. Y., comprised of a small group of women who meet informally, once a month, in each other's homes. Each gathering brings, besides news of the Regional Council and activities of other Branches, an interesting discussion on some timely topic: local election issues, women in the Sichovy Striltsi, the Shevchenko monument in Washington, women who initiated the organization of Ukrainian women, the visit of the USSR delegation to Ukrainian centers and others.

Because the membership is small, the opportunities for raising funds are limited, but a pre-Lenten bingo and a pre-Christmas sale of small embroidered articles were very successful. As in years past, the members attended the "Embroidered Ball," enjoyed a Spilne Sviachene with their husbands, and finished the year with a Christmas Social. The group's special project is donating books on Ukrainian topics to local libraries, and in 1964 copies of S. Stechishin's Cookbook and Halun-Bloch's "Ukrainian Folk Tales" were donated to two Queens Libraries. To further an interest in Ukrainian culture, an exhibit of Easter eggs was arranged in a local Astoria library. The exhibit included step-by-step directions for decorating Ukrainian Easter eggs. The directions were prepared by Mrs. Stephanie Rygiel.

The treasurer of Br. 53 Mrs. Dorette Galan participated in the program of the Anniversary Celebration of OUR LIFE which was sponsored by the Regional Council of New York City. Mrs. Galan also served as Hostess at the Better Living Center at the World's Fair during "Ukrainian Week" and during the Tea Social.

Branch 53 was invited to take part in "Ukrainian Day" at the New York State Pavilion at the World's Fair in August by giving a Fashion Show of traditional costumes and embroidered dresses. The program was a suc-

cess through the generous cooperation of Mrs. Irene Padoch (Br. 64), Mrs. Tania Zymna and Mrs. Olga Slywka (Br. 1), Mrs. Dora Pifko (Br. 72), Mrs. Rose Fenchynsky and the young ladies of the Sacred Heart League of Holy Cross Parish in Astoria. Members of Branch 53, Mrs. Pifko, and the young ladies modelled the dresses and costumes. The Fashion Show was so well received by the audience that the Branch has been invited to repeat the program this year. We take this opportunity to invite ladies in the Metropolitan N. Y.-N.J. area who have original costumes or embroidered dresses to take part in the Show which will be held on June 6th. If you are interested please write to Mrs. A. Riznyk, 30-02 Broadway, L. I. City, N. Y. 11106, describing your dress or costume.

The Annual Meeting brought no change in the slate of officers. They are: President and Regional Council Representative, Mrs. Alexandra L. Riznyk; Vice-President, Mrs. Ann Malan; Treasurer, Mrs. Dorette Galan; Secretary, Mrs. Ann Kushner.

PRESIDENT OF UNWLA BRANCH 53

The president and co-founder of Branch 53 of the Ukrainian National Women's Association of America is Mrs. Alexandra Riznyk of Long Island City, N.Y.

Born in New York in 1917, she came from a patriotic Ukrainian family. Her father, Michael Lyktye was a long-time Secretary of Branch 69 of the Ukrainian National Association, and her mother Eudokia Lyktye was a former Vice-President of UNWLA Branch 4.

While attending Hunter College, Alexandra Lyktye helped to organize one of the first Ukrainian exhibits ever to be presented at the College. She also studied music and art, both of which interests have remained with her to this day.

Mrs. Alexandra Riznyk, President

She graduated from Hunter College in 1937 with a degree in elementary education, and prior to her marriage to Mr. John Riznyk, worked as a junior bacteriologist at St. Luke's Hospital.

For the past 17 years, Mrs. Riznyk has taught elementary school in Astoria, N. Y. In 1953 she helped to organize Branch 53 of the UNWLA, and has served as President of the New York Regional Council of the UNWLA Branches. She is a member of the N. Y. League of Business and Professional Women.

Mr. and Mrs. Riznyk have two children: Myroslaw Ivan, now with Cone Mills, Inc., and Alexandra Eudokia, a graduating senior at Hunter College.

LETTER TO THE EDITOR

Dear Madame:

I receive your magazine as a gift subscription from a relative, Catherine Schuliga. I am the only one in my city to receive your magazine.

I find "Our Life" very enjoyable and interesting reading, and will certainly renew my subscription for this year.

Ann Hawrylak
Sydney, N. S., Canada

Лисиця і синичка

(Народня казка)

Одного дня лисиця впала в яму. Близько до ями було дерево, а на дереві синичка робила своє гніздо.

Лисиця довго лежала в ямі, спостерігаючи синичку, як вона носила палички і вкладала один на другий, будуючи гніздо. Нарешті вона сказала:

— Що ти там, синичко, робиш вгорі?

— Роблю гніздо.

— Для чого тобі потрібне гніздо?

— Вивести моїх діток там.

— Дістань мені трохи їжі, синичко! А якщо не дістанеш, то я подушу всіх твоїх пташенят.

Бідна синичка думала, та й думала: як їй дістати щось їсти для лисиці?

Тоді вона полетіла в село й принесла зі собою курку. Лисиця зжерла курку, а тоді каже:

— Ти принесла мені їсти, чи ж не так, синичко?

— Так, принесла.

— Тепер принеси мені пити.

Бідна синичка думала та й думала; як же їй здобути щось пити для лисиці?

Тоді вона полетіла в село й принесла лисиці трохи води в дзбанку. Лисиця випила воду й сказала:

— Ти принесла мені води, чи ж не так, синичко?

— Так, принесла.

— Тепер допоможи мені вилізти з ями.

Бідна синичка думала та й думала, як їй витягти з ями лисицю. Тоді вона почала збирати палички, гіллячки, шишки й кидати в яму. Нарешті вона накидала того так багато, що лисиця змогла злізти на горбок і вискочити з ями.

Коли лисиця вибралася нагору, вона лягла під деревом.

— Добре, синичко! Ти дістала мені їсти, чи не так було?

— Так, я принесла.

— Ти принесла мені пити, чи ж не так?

— Так, я принесла.

— Ти допомогла мені вилізти з ями, чи ж не так?

— Так, я допомогла.

— А тепер розвесели мене, щоб я сміялася.

Бідна синичка думала та й думала: як їй розвеселити лисицю так, щоб вона сміялася.

— Я полечу, а ти біжи за мною, лисице! — сказала вона нарешті. Синичка полетіла в село й сіла на стовбчику, коло воріт, а лисиця лягла під ворітьми. Тоді синичка почала жалібно:

— Дай мені, пиріжок, добра господине! Дай мені пиріжок! Пиріжок! Пиріжок!

Собаки почули синичку, повисакували з буди, побачили лисицю і розідрали її на шматки.

Переказала Ольга Литвин

ОБІЦЯНКИ

Як торік був Мамин День,
я матусеньку втіала,
гарні квіти дарувала
і багато обіцяла
я матусі в Мамин День.
„Буду слухатися мами,
вчити ноти, грати гами,
я дружитиму з книжками
і навчатимусь пісень.
І не буду вже ніколи
я базікати у школі,
і не буду вже ніколи
бити байди цілий день!“

Обіцяла, обіцяла!
Але часто забувала,
збиткувала я багато.

Знов у травні прийде свято,
і тепер сумна сиджу:
що матусі я скажу?

Г. Чернобицька

В ТВОЇ ДОЛОНІ МАМО

Чи зміг би хто порохувати,
Все, що для нас зробила мати?
Скільки поправа сорочок,
Попрасувала спідничок?

Зв'язала шаликів, панчішок,
Пришила гудзиків, застіжок,
Скільки обідів нам зварила,
Скільки разів вночі накрила?

А скільки „буб“ ізцілувала,
Примар нічних порозганяла,
Скільки казок, скільки пісень,
Співала нам вночі й удень?

А скільки провин нам простила,
Казала битиме, й не біла,
А тільки посміхнулася на ходу,
Як ми впевняли: більше не буду!

За всю цю працю муравлину,
Щире спасибі в цю хвилину,
В твої спрацьовані долоні,
Сини твої складають й доні.

Дарія Б.

ВЕСНЯНКА

Травонько, травонько
Зеленись,
Золотому сонечку
Поклонись,
Щоб розквітла яблунька
На горі,
Щоб гулялось весело
Дітворі!
А ми того сонечка
Промінці
Упіймаєм решетом
У ріці.
Заплетем у коси їх,
Мов стрічки.
Ой, хороші ж матимем
Кіснички!
Зеленись же, травонько,
Зеленись,
Разом з нами сонечку
Поклонись!

Володимир Ладижець

Пригода з м'ячем

Малий Василько має щирого приятеля, власного дядю, Мартина. Дядя має авто і куди б не їхав на прогулянку, усе вступає по Василька. І як лиш потепліє, їдуть вони за місто, де, серед зелені, є великий хлоп'ячий табір. Там-то рай для Василька. Там дядя, звичайно, займається якимись важкими справами і полишає Василька самого собі, мовляв: — Ходи собі тут поміж хлопцями, приглядайся до всього, лише в ліс не ходи. І він слухається дяді.

Там же так багато цікавого для нього! Там великі хлопці мають спортову площу і, звичайно, пополудні на ній відбуваються футбольні змагання. Василько під час змагань сидить смирененько між другими хлопчиками і стежить за грою. О, він бере живу участь у грі! Знає котра дружина як зветься і, буває, коли „наші“ стріляють голя, він з радості плеще в долоні і кричить: Славно! Ба, а коли „наші“ програють, то і Василько сумує. А відтак вдома не може нарозказуватись.

А як він бажає бути вже великим, мати власний м'яч! Дядя Мартин знає ці тихі бажання Василька. І от, цього року в день іменин хлопчика, подарував йому футбольний м'яч. І то не якийнебудь там, а такий правдивий, шкрянний, дорогий і гарний, гарний... хоч малий. Василько не міг досить натішитись ним...

...А сьогодні прегарний весняний день, до того „День Мами“. Із самого ранку Василько, його брат Федько і найстарша сестра Маруся зложили мамі побажання і гарно обдарували. По полудні обидвоє батьків поїхали кудись, а Маруся забрала братчиків до парку. Василько розуміється, зі своїм м'ячем, числить на важку гру з іншими хлопчиками. Хлопці скоро віднайшли собі рівну площу, яка від поблизької ріки відгороджена дротяною сіткою. Маруся сіла з книжкою на недалекій лавці, а братчики, не гаючись, розпочали з іншими хлопчиками свої футбольні змагання. Грають, немов великі, правдиві змагуни.

Та тут, де не взявся на багато старший, сильний хлопець Семко. Він хвилинку постояв і приглядався до їхньої гри. А відтак крикнув:

— Та як ви граєте? Та бігаєте за тим м'ячем, мов тії вівці, купою. Ніякого толку у вашій грі. Стривайте! Я з вами заграю. — Спинив гру і давай командувати:

— Ти, Васильку, праса оборона, а Федько ліва, а оцей хлопець воротар, а я, атакую. Ну, увага! Тепер побачите, як я стрілю голя. Увага! — І... як не розженеться, як копне м'яча із всієї сили. Ну, і тут не допомгла ніяка оборона, ніякий воротар. М'яч полетів, полетів, пснад голови хлопчиків, понад сітку над рікою... і... ба-бах... упав у ріку... Ой, стрілив же він, стрілив, на біду, на плач дітям. Хвилинку всі розгубились, немов затерпли від лихої несподіванки і жалю. Відтак знявся великий крик і плач. Надбігла Маруся, а з нею всі, до дротяної сітки над рікою, в слабій надії, що може ще вдасться врятувати м'яч. Та ба! Сітка висока, ріка глибока.

— Ах, Ти Боже мій. Такий м'яч! Така краса! Шкода!

Всі почіпались до сітки і з плачем спостерігали, як їхній м'яч підскакує на хвилях річки. А Семко понурив зір, сумує, а далі, як не крикне:

— Я скачу в ріку. — Ледве Маруся його спинила.

Стоять вони так всі, сумують. А м'яч? — Нічого. Підскакує собі. Ой, попливе до моря, проладе раз-на-завжди.

Коли, ото, нараз промінчик надії. Маруся несподівано спостерегла, як іздалека, в їхню сторону щось пливе. Вдивилась пильно й аж підскочила з радості:

— Діти, — крикнула, — он хтось пливе сюди каяком. І справді, каяк скоро наближався. Даймо йому знати, що ми у потребі.

Дітям цього не треба повторяти. Миттю счинили великий крик, лемент, почали руками призивати весляра. Маруся замахала білою хустинкою. І... яке щастя! Весляр спостеріг, що його кличуть. Спрямував човник у їхню сторону, та серед радісного крику, кинув через сітку врятований м'яч. А в подяку за це, Маруся скрутила свою хустинку у вузлик і кинула її весляреві... Радість, сміх, вигуки дітей годі описати. Всі були такі щасливі — і весляр, що зробив добре діло, і хлопчики, і Маруся, а найбільше Семко.

Маруся замахала білою хустинкою...

Вісті з Централі

Ще тільки один короткий місяць ділить нас від вакацій. Ще одні місячні збори й ми розійдемося на заслужений відпочинок. Тому використаємо це на підготову до нашої Конвенції!

Чи вже маєте зладжену історію Вашого Відділу до Конвенційної Книжки? Подбайте про точні дані й світлинку Вашого Відділу. Сторінка коштує 30 дол. отже відповідно до того треба впорядкувати матеріал.

Відділи вже дістали формуляри до збирання оголошень. Від кількості зібраних оголошень залежить розмір книжки. Тому прохаємо приступити до збирання й поступенно оголошення надсилати.

Кожен Відділ може вислати одну делегатку від 25 членів. Треба старатись використати повну спромогу й вислати всіх делегаток, що Відділові прислужують. Не треба жаліти грошей на те! Що більше делегаток, то кращий перебіг Конвенції, то більше Відділи поінформовані про хід нарад.

У днях 5. і 6. червня 1965 відбудеться у Філадельфії Зїзд Голол Окр. Рад. Бажано було б, щоб Голови могли розказати про підготову своїх Округ до Конвенції. Рівночасно відбудеться засідання Номін. Комісії СУА.

Олена Лотоцька
голова

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звідомленні з фундації для „бабусі“ в ч. 3 Н. Ж. 1965 р. зайшла помилка, а саме — це не 22 Відділ СУА зложив цю передплату, а п-ні Уляна Терлецька з Шикаго пожертвувала її з нагоди 20-ліття Нашого Життя. Щиро дякуємо, а за недогляд перепрошуємо.

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Вітаємо!

У травні звичайно вітаємо новоприєднаних членок нашої округи у Клівленді. Не маємо дотепер усіх списків, хоч прохали їх надіслати. Але й без них вітаємо всіх, що впродовж останнього року включилися в організовані ряди Союзу Українок Америки у тій округі.

З радістю стверджуємо, що в округі постав недавно тому новий 87 Відділ СУА ім. Олени Степанів. Його 21 членок щиро вітаємо в нашій організованій сім'ї!

33 ВІДДІЛ СУА, КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Меланія Кігічак
Любов Мичковська
Ореста Тепорович

87 ВІДДІЛ СУА, КЕНТОН, ОГАЙО

Марія Бабич
Софія Барусевич
Емілія Бура
Марія Волошук
Стефанія Гудз
Марія Демчишин
Марія Допілка
Марія Диль

Анастасія Жабінська
Надія Іваницька
Ольга Курилас
Ляриса Музичко
Марія Опришко
Анна Ромагна
Анна Сметанюк
Юлія Шкварок
Ядвига Харліковська
Розалія Хлиста
Варвара Фінковят
Віра Яцикевич
Анна Юзьків

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свято Героїнь та Шевченківські Роковини у 1 Відділі СУА

Почався новий рік з новою Управою, новими задумами й починами. Нас усіх стурбувала дуже хвороба нашої дорогої Голови та при Божій помочі вона вже потрохи приходить до себе і ми віримо, що вкортці повернеться до своєї громадської праці. Наша новообрана культ.-освітня референтка п-ні Н. Хоманчук не дармує, а з повним ентузіазмом уже в перших днях по виборі взялась до роботи. За два місяці вона встигла влаштувати у Відділі вже два свята за допомогою й інших членок.

Дня 13. лютого ц. р. відсвяткували ми Свято Жінки-Героїні, що було продумане дуже оригінально, у формі монтажу. Розпочато його піснею „Ой, у лузі червона калина“, що її відспівали членки. Потім п-ні Хоманчук у широкому рефераті — переплітаному відповідними до змісту деклямаціями, накреслила постать Жінки-Героїні.

Розпочинаючи від козацьких часів, а потім визвольних змагань, задержалась довше над постаттю Ольги Басараб, що одна з перших розпочала еру героїки УВО і ОУН. Потім поетеса Олена Теліга та тисячі безіменних героїнь УПА. На кінець у 1954 р. в далекому, холодному Кінгрі 500 одчайдушних героїнь-борців не побоялись своїми тендітними грудьми заступити дорогу залізним танкам і згнули за святу ідею, за словами поета :

„Згадаймо й тих, що умірали,
Від кулі вражої в тюрмі,
І тих, що їх в Сибір загнали,
Вмирати в пустарі німі...“

В деклямаціях, що ними була переплітана доповідь, взяли участь діти наших членок: М. Гой, В. Рудик, Т. Когут і О. Шуль. Усі деклямації були гарно виконані. На кінець культ.-освітня референтка Окр. Ради СУА п-ні О. Соневийська, що була запрошена на цю імпрезу, забрала голос, даючи признание нашій культ.-освітній референтці за прекрасний реферат, як теж

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1965

дітям за талановитість. Франковим „Не пора“ закінчено вечір.

Місяць пізніше, 13. березня, Відділ відзначив Шевченківські Роковини. Вечір розпочато „Заповітом“, що його відспівали членки. А потім син нашої членки В. Рудик віддеклямував вірш „24 червня 1964“. Реферат „Релігія й віра в правди Божі у творчості Шевченка“ прочитала п-ні Хоманчук. Доповідниця відтворила соціальне положення на Україні по упадку гетьманщини й у часах Шевченка та змалювала на тому тлі постать поета. Потім задержалась над його творчістю, де виразно відбиваються його релігійні почування і відношення до Бога.

Цитуючи уривки з таких творів, як „Неофіти“, „Іржавець“, „Псалми“, „Марія“, підкреслила глибоку релігійність у його творчості, яку то большевики перекручують і фальшують на свій марксистський лад.

Потім слідувала інсценізація з „Великого Льоху“ — „Три душі“, що її виконали діти: М. Гой, Т. Когут, О. Шуль і В. Симошак, та яка зробила добре враження. Слідувало фортепіанове сольо у виконанні доні членки О. Баран. Піснею „Реве то стогне“ з баяди „Причинної“ закінчено це свято в честь нашого ніколи незабутнього генія Тараса Шевченка.

Марія Лозинська
пресова референтка

ЧЕСТЕР, ПА.

Свято Жінки-Героїні

Дня 14. лютого членки взяли участь у панахиді, що її відправив із цієї нагоди парох української православної церкви о. О. Мищик. По полудні відбулося свято. З початку всі заспівали гимн СУА. Голова п-ні Пецюх коротким вступним словом відкрила це свято і попрохала всіх ушанувати пам'ять жінок-героїнь однохвилинною мовчанкою.

Про ролі жінки у визвольній боротьбі від давніх давен аж до сьогоднішніх днів прочитала п-ні М. Івахів. Окрему увагу вона присвятила жінкам у рядах УСС. П-ні Нуджін із чуттям віддеклямувала вірш у честь жінки героїні. Кінцеве слово мав голова місцевого Відділу УККА інж. С. Шевченко. Віддав признання жінкам, що вміють гідно вшанувати тих, що боролись за Батьківщину і життя за неї зложили.

При застелених столиках, каві й со-

лодкім, членки ще довго ділились спогадами з першої світової війни. Гимном „Ще не змерла“ закінчено цю нашу коротеньку програму.

Пресова референтка

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 4 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1965 р.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Анна Кізіма.

Президія: п-ні Іванна Бенцаль, голова, п-ні Софія Серафим, секретарка.

Протокол відчитала п-ні С. Серафим.

Звіти Управи зложили: п-ні Анна Кізіма, голова; п-ні Юлія Федорович, місто голова; п-ні Софія Серафим, рек. секретарка; п-ні Кароліна Барщевська, касієр; п-ні Таня Сиротюк, фін. секретарка; п-ні Іванна Бенцаль, пресова референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 35 членок, відбуто 10 місячних зборів.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував Свячене, Св. Миколая і 3 чайні вечорі. Двом членкам улаштовано прийняття — 50-ліття подружжя п-ні Марії Ленчук і 25-ліття подружжя п-ні Софії Серафим. Зорганізовано вакаційну прогульку для членок до Глен-Спей. Крім вичислених імпрез Відділ бере участь у Вишиваних Вечерницях і других імпрезах Окр. Ради СУА.

в) Сусп. Опіка: Відвідувано хворих по шпиталях і домах, щоб дати їм моральну піддержку. Вислано дарунок для бабусь у Німеччині та навчальним станицям.

г) Фінансова: Загального приходу в 1964 р. було 539.00 дол., а розходу 600.00 дол.

В дискусії стверджено, що Управа дала великий вклад праці в кожній діяльній і за це належить щира подяка.

Контр. Комісія: Пл. І. Бенцаль та Анна Гивель перевели контролю книжок і ствердили, що все є в найкращому порядку. П-ні І. Бенцаль дала внесок на уділення абсолюторії, що члени одноголосно ухвалили.

Нова Управа: Голова — п-ні Анна Кізіма, місто голова — п-ні Юлія Федорович, секретарки — п-ні Софія Серафим рекордова, пл. Розалія Мацук і Юлія Федорович кореспонденційні, п-ні Таня Сиротюк фінансова, касієрка — п-ні Кароліна Барщевська. Рефе-

рентками стали пл. Павлина Бродін і Єва Дорош — сусп. опіки, п-ні Юлія Піщак — господарською.

Софія Серафим, рек. секр.

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Посвячення запрестольного образу в католицькій церкві Успення Преч.

Діви Марії

В неділю, 28. лютого 1965 р., відбулося врочисте посвячення запрестольного образу „Вознесення Матері Божої“, мистця С. Гординського. Цей образ уфундували членки СУА в Маямі при допомозі пожертв гостей — туристів із півн. стейтів Америки та Канади. Чину посвячення довершив місцевий парох о. Петро Олексів при сослуженні о. Степана Хабурського, гостя з Торонто.

Посвячення відбулось урочисто при великим здвизі народу. Під час посвячення стояли членки СУА двома рядами та тримали горючі свічки і стяжки. Вони були головними учасниками цього свята. Співав хор парохіяльної церкви. Отець парох виголосив зворушливу проповідь, в якій підкреслив заслуги місцевого Відділу СУА, що своєю великою жертвенністю у великій мірі причинився до побудови і декорації своєї церкви.

Зараз після Служби Божої відбулося в церковній залі святочне прийняття, що його приготували членки СУА. Голова Відділу п-ні Ангела Рій, що була ініціатором уфундування запрестольного образу, була господинею цього свята-прийняття. Після свого слова-привіту, п-ні Рій відчитала список тих членок, що найбільше зайнялись акцією збірки фондів на закуплення образу. З черги покликкала п-ні Рій до слова о. пароха Олексіва, щоб відмовив молитву та поблагословив Божі „сніди“. В міхчасі співав жіночий хор СУА „Веселка“ під управою п-ні О. Павлової. За кожним виступом рясними оплесками виявляли присутні своє задоволення. П-ні Рій покликкала до слова о. Ст. Хабурського, п-ні Євгенію Остап'юк і гостючих у Маямі п-ні І. Козаченко і місто голову СФУ-ЖО п-ні М. Диму. Всі вони з признанням відмітили цю велику роботу, яку виконує СУА в громадському і суспільному житті. Українським національним гимном закінчено це небуденне свято.

Євгенія Остап'юк
культ.-осв. референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 20 Відділу СУА

Дата: 14. березня 1965.

Збори відкрила молитвою голова п-ні М. Чайковська, вітаючи представниць Окр. Ради пп. Марію Євсєвську — містоголову і п-ні Стефанію Соневицьку — референтку зв'язків.

Президія: п-ні Марія Євсєвська, голова, п-ні Марія Харина, секретарка.

Протокол з попередніх річних зборів відчитала п-ні Євгенія Новаківська.

Звіти Управи зложили: п-ні Михайлина Чайковська, голова, п-ні Марія Кочерган, секретарка, п-ні Марія Сенейко, касієрка та референтки п-ні І. Пеленська культ.-освітня, п-ні А. Літинська імпрезова, п-ні Марія Романенчук сусп. опіки, п-ні В. Ценко пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ налічує 35 членів. Відбулось 9 ширших сходин. Члени Відділу брали участь в імпрезах інших Відділів СУА, у святкуваннях громадських організацій та підтримували імпрези й почини Окружної Ради.

б) Культ.-освітня: Відділ улаштував доповіді для своїх членів і запрошених гостей. На одному вечорі мисткиня Марія Гарасовська-Дачишин розказала про свою подорож на Лемківщину, а на другому д-р Наталя Іщук і мтр. Ірина Пеленська реферували про свої подорожі до Трієсту й Вінніпегу. Про те вже була згадка в нашому журналі. На сходинах Відділу п-ні інж. Л. Дяченко мала інформативну доповідь про американські вибори, а про жіночі організації Канади доповідала п-ні Ірина Пеленська. Про подорож папи Павла VI до Індії та участь Верховного Архієпископа Кир Йосифа Сліпого в Евхаристійному Конгресі доповідала п-ні Володимира Ценко.

в) Імпрезова: Відділ провів виграшу картини, уфундованої п-ні Наталею Стефанів; частину з доходу призначено для хворої мисткині, а частину на допомогу Осередковій НТШ в Сарселі. Восени проведено надзвичайно успішний показ моди, на якому виступала наша молодь і діти. Як і в минулі роки успішно пройшов традиційний для нашого Відділу Щедрий Вечір. Про всі ці імпрези вже була обширна згадка в нашому журналі. Одною із найбільш сердечних імпрез був вечір для вшанування заслуженої голови Відділу п-ні Михайлини Чайковської з приво-

ду її імення. Присутні членки склали їй ширі побажання та передали спільний імениновий подарунок, що його п-ні Чайковська віддала на потреби сусп. опіки Відділу.

г) Сусп. Опіка: Відвідувано хворих членок Відділу. Референтура дбала про фонди на постійну підтримку Осередку НТШ в Сарселі. Хворій членці уділено допомоги.

г) Пресова: Про імпрези Відділу звітовано в пресі.

д) Фінансова: Відділ мав 803.31 дол. доходів, а 658.05 дол. розходів.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Олена Чехівська, яка ствердила правильно ведене діло- і книговодство Відділу і поставила внесок на улічення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Дискусія: До звіту Управи забирали голос пп. М. Євсєвська, Є. Новаківська, Вол. Ценко, Н. Іщук, А. Літинська, С. Гарасимович. Дискутантам відповідала і давала вяснення голова.

На внесок п-ні Ценко вибрано п-ні М. Чайковську почесною головою Відділу із вдячності за її довголітні труди й працю у Відділі. Окрему подяку уступаючій голові склала п-ні Софія Герасимович, висловлюючи загальний жаль, що п-ні Чайковська не може далі очолювати Відділу.

Нова Управа: п-ні Вероніка Цегельська, голова; п-ні Євгенія Новаківська, містоголова; п-ні Марія Кочерган, секретарка; п-ні Марія Романенчук, касієрка. Референтками стали — п-ні Володимира Ценко організаційною, п-ні Аня Літинська імпрезовою, п-ні Марія Харина пресовою. Збори уповажнили Управу кооптувати референтку сусп. опіки.

Збори закінчила нововибрана голова п-ні В. Цегельська, дякуючи присутнім за довір'я і вибір. Обіцяла доложити всіх зусиль, щоб Відділ гідно продовжував свою працю.

Марія Харина
пресова референтка

БРУКЛИН, Н. Й.

Річні збори 21 Відділу СУА

Дата: 27. грудня 1964.

Збори відкрила голова п-ні Катерина Баран молитвою.

Президія: п-ні М. Стефанишин, голова, п-ні Тетяна Сусол, секретарка.

Нова Управа: п-ні Катерина Баран, голова, п-ні М. Стефанишин, містоголова, п-ні Віра Кука, секретарка, п-ні

Таня Сусол, заступниця, п-ні Ярослава Зарицька, касієрка, п-ні П. Цюпа, фін. референтка, п-ні М. Стефанишин, пресова референтка. Референтура сусп. опіки: пп. ІІ. Зозуля, Пачковська, Корейко, Чаплинська.

Збори закрила молитвою перевибрана голова п-ні Баран, подякувавши членкам за дружню працю. Потім членки гарно провели час при спільній перекусці, колядували і зложили разом 43 дол. на коляду.

Марія Стефанишин
пресова референтка

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 22 Відділу СУА

Дата: 20. січня 1965.

Збори відкрила молитвою п-ні Софія Крушкова, голова.

Президія: п-ні Марія Яримович, голова, п-ні Марія Ванджура, член, і п-ні Ірина Дурбак, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів прочитала п-ні Марія Сацюк-Юзефович.

Звітували: п-ні С. Крупка, голова, п-ні М. Юзефович, секретарка, п-ні А. Дячун, касієрка й референтки: п-ні Ір. Ракуш організаційна, п-ні Г. Янчишин культ.-освітня, п-ні М. Хрептовська сусп. спіки, п-ні Д. Менцінська господарська, п-ні У. Терлецька пресова, п-ні Л. Самбірська за радіо-колегію, п-ні Р. Турянська, голова хору, і п-ні А. Васильовська зв'язки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 105 членок. Відбулось 10 звичайних і 3 надзвичайні засідання Управи і 9 місячних ширших сходин.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував такі імпрези: 1. Спільна кутя, 2. Участь у Святі Героїнь, 3. Виставка писанок у Музеї Знання і Промислу, 4. Великодній Ярмарок, 5. Мистецька виставка під час Конвенції Жіночих Клубів стейту Ілліной, 6. Літературний вечір Оксани Керч і Вол. Куліша, 7. Вишивані Вечерниці, 8. Ялинка (прикрашування) в Музеї Знання і Промислу та програма там же „Різдво довкола світу“, 9. На місячних ширших сходинах відбулось 9 доповідей і гутірок (двічі з висвітлюванням фільму). Постійна співпраця з Окр. Радою. При Відділі існує хор, що брав активну участь у Шевченківських святкуваннях у Вашингтоні.

в) Сусп. опіка: Відвідано 12 хворих членок, Відділ постійно допомагає

двом школам (у Німеччині й Бельгії), двом бабусям, та хворому мистцеві в Аргентині.

г) Зв'язки: Контакт із Федерацією Жіночих Ключів стейту Ілліной і участь наших представниць в їх Конвенції. Заходи за український куток у Бібліотеці.

г) Господарська: Спільна кутя, Великдень між нами, буфет під час імпрез, кава й солодке під час кожних ширших сходин.

д) Пресова: Дописи про працю Відділу у місцевій пресі, звітувано також про Гурток Книголюбів, що постав з ініціативи нашого Відділу.

е) Радієва Колегія: 44 передачі членок і запрошених гостей, — останньо введено дитячу передачу.

е) Жіночий хор: 30 членок, належить до Союзу Укр. Хорів Америки, — участь у локальних імпрезах і у Вашингтоні. Постійний диригент проф. Ю. Яримович.

ж) Фінансова: Відділ пожертвував 23.50 дол. на Фонд Січових Стрільців, 25 дол. на беатифікаційний фонд Митр. Шептицького, 45 дол. на пресфонд Нашого Життя, 25 дол. на Укр. Вільний Університет у Мюнхені, 25 дол. для УККА на покриття видатків, зв'язаних з українською імпрезою на Світовій Виставі в Нью Йорку, 315.10 дол. на Суспільну Опіку.

Контр. Комісія: іменем її п-ні Євгенія Миська повідомила, що при перевірці книг стверджено ведення діловодства в найкращому порядку і поставила внесення на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Софія Крупка, голова, п-ні Орися Гарасовська, місто-голова, п-ні Марія Юзефович, секретарка, п-ні Дарія Менцінська, касієрка, п-ні Марія Семків, фін. секретарка. Реперентури: Організаційна — пп. Яр. Фаріон, Ір. Ракуш, Л. Басюк; культ.-освітня — пп. Я. Гарасовська, Г. Янчинин, Ір. Дурбак; сусп. опіки — пп. М. Хрептовська, А. Майка; пресова — п-ні Р. Турянська; зв'язки — п-ні А. Васильовська; господарська — пп. О. Крихтяк, О. Гоевич, О. Чуба і Н. Яворська. Радієва колегія — пп. Л. Самбірська, М. Яримович, Ів. Горчинська. Комісія хору — пп. М. Яримович, М. Семків, Р. Турянська і Г. Янчинин.

Контр. Комісія: пп. У. Терлецька, Е. Миська і О. Мартинюк.

ПЕРЕВІБРАНА ГОЛОВА п-ні С. Крупка пропонує проект резолюцій для ще кращої праці Відділу. Збори прийняли

їх одноголосно. Дякуючи за довіря й дотеперішню співпрацю, п-ні голова пригадала дати найближчих імпрез та закрила збори молитвою.

Ірина Дурбак
секретарка зборів

ПОТАКЕТ, Р. АЙ.

Річні збори 25 Відділу СУА

Дата: 4. квітня 1965.

Збори відкрила молитвою п-ні С. Стерпак та привітала присутніх.

Президія: П-ні Ніна Коропей — голова, п-ні Ірина Ключас, секретарка.

Звіти зложили: п-ні С. Стерпак, голова і п-ні О. Тренклер, скарбник.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 18 членок. „Наше Життя“ передплатує 13 осіб. Відбуто 5 ширших сходин та 2 засідання Управи. Підшукано домівку, де відбуваються сходини.

б) Культ.-освітня й імпрезова. Одні сходини присвячено пам'яті Ольги Басараб. Улаштовано лікарську доповідь, на якій д-р Е. Ключас говорив про серцеві недуги. Відбуто одну осінню забаву. Заходами Відділу влаштовано Листопадове Свято, де — крім хору, доповіді й деклямації — відграно інсценізацію „Гришниця“ Лесі Українки у підготовці п-ні С. Стерпак. Ролі виконували — п-ні О. Тренклер (черниця) і п-ні М. Ганушевська (хвора — героїня). Вдалою імпрезою був Чайний Вечір із веселою програмою та перекусом у складаному буфеті під зарядом п-ні І. Ключас. На веселу програму зложилися: Конферансієрка у виконанні пп. О. Тренклер і С. Стерпак; гумористичний танок у виконанні О. і І. Гайдалів; скеч Н. Стецьків „Інтерв'ю з дебютанткою“, в якому через брак дебютантки, переведено інтерв'ю з головою місцевого Відділу СУА. Скеч із сатиричними вставками на локальні відносини пройшов із небувалим успіхом. Ролі виконували пп. О. Тренклер і С. Стерпак. Другим скечом була гумореска Р. Сливки під заг. „Конскрипція“ в перерібі на таборові відносини. Скеч викликавав непогамований сміх та ясні оплески. Виконавцями були І. С. С-ки — На закінчення ділового року, за почином і ініціативою нашого Відділу влаштовано концерт у честь Т. Шевченка, який пройшов із великим успіхом. Праця минулого року та влаштовані імпрези, були вповні успішні, завдяки спільній праці та спільному зусиллю.

в) Виховна: Одним із більших осягів минулорічної діяльності, це урухомлення Школи Українознавства, в якій навчається 17 дітей під проводом фахових учителів п-ва Михайла і Юлії Флісів, що не жаліють часу й труду та безкорисно вчать дівчату нашої округи.

Контр. Комісія поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні С. Стерпак — голова, п-ні Т. Худолій — місто-голова, п-ні І. Ключас — секретарка, п-ні О. Тренклер — скарбник, п-ні М. Адамо — сусп. опіка.

Контр. Комісія: пп. Н. Коропей і М. Фліс.

Збори закрила переобрана голова, дякуючи за довіря та заохочуючи до дальшої праці для добра нашої спільноти. **С. С.**

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 33 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1965.

Збори відкрила молитвою п-ні Ю. Тарнавська і попросила присутніх шанувати пам'ять почесної членки бл. п. Олени Левицької однохвилиною мовчанкою.

Президія: п-ні Євгенія Дубас, голова, п-ні Ст. Демчук, секретарка.

Протокол із торічних зборів відчитала п-ні Демчук.

Звіти Управи зложили — п-ні Юлія Тарнавська, голова, п-ні Стефанія Демчук, секретарка, п-ні Єлисавета Антонович, касієрка, і референтки — п-ні О. Ковальська виховна, п-ні Іванна Яремко, нар. мистецтва, п-ні Марта Сидір пресова, п-ні Ольга Бак господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбував правильно місячні сходини. Відбулось одно спільне засідання з Окр. Радою в справі участі членства у відслоненні пам'ятника Т. Шевченка.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах Відділу були відчитані доповіді: „До 100-річчя народини О. Кобилянської“ (п-ні Дем'янчук) і „У 80-ліття укр. жін. руху“. Відділ провів показ „Українське Різдво“ при супроводі колядок хору „Дніпро“ в Гол. Бібліотеці. Дня 1. лютого влаштовано вечір для членок СУА п. наг. „Наша Різдвяна Зустріч“. Це відбулось в ресторані членки п-ні Мельник, де членки провели час дуже приємно,

колядували і склали собі святочні бажання. П-ні Оля Городиська відчитала знамениту гумореску про дебютантку. Дня 15. березня відбулись ширші сходи членок для вшанування прабабунь. Дня 10. жовтня влаштовано авторський вечір письменниці Ярослави Острук, а 14. і 15. листопада виставку картин членок пп. Завільської і Раковської та мистецького читання творів п-ні Янів. Більшість імпрез уже були обговорені в нашому журналі.

в) Виховна: Відділ провадить Дитячу Світличку (найстаршу на терені СУА). На початку 1964 р. було у Світличці 28 дітей. Навчання провадила п-ні Євгенія Фандерис, допомагала п-ні Олексин. Світличка брала участь у Ялинці „Рідної Школи“ дня 12. січня 1964. Дня 14. березня Світличка влаштувала Свято Т. Шевченка, дня 22-го травня відбулась „Вишивана Забава“ в залі церкви св. Андрея. Дня 31. травня Світличка відзначила День Матері, а 7. червня діти брали участь у Святі Молоді, що відбулось заходами „Рідної Школи“. Дня 19. вересня відбулося відкриття Дитячої Світлички у приявності голови п-ні Ю. Тарнавської. Цього року навчальну роботу в Світличці веде п-ні Віра Квіт. Записаних є 19 дітей. Дня 25. жовтня відбулася дитяча костюмівка, яку влаштував Відділ спільно з Пластовим Гніздом „Пожиточні звірятка“. Дня 12. грудня Світличку відвідав св. Миколай. Діти вітали Гостя віршиками й піснями. Дня 10. січня 1965 Світличка виступала на Ялинці „Рідної Школи“ з Вертепом, що його підготувала дуже вдало п-ні Дада Корлятович у заступстві хворої п-ні Квіт.

г) Нар. мистецтво: Перед Великодніми святами 1964 р. вдалось зорганізувати виставки. І так п-ні Надя Дейчаківська подбала про виставку писанок, вишивок і кераміки в Клівлендському музею, а п-ні Ірина Кашубинська приготувала Великодню виставку у вікні Кредитової Кооперативи. Перенесено до нового бюро Кредитової Кооперативи упорядковану габльотку, яку подарувала Відділові п-ні Тамара Крижанівська. Габльотка робить гарне враження й гідно презентує зразки народного мистецтва гостям, що заходять до Кред. Кооперативи. На закуп нових експонатів одержано від Кооперативи 50 дол. і дійсно — вдалося придбати дещо нового з різьби й кераміки. Перед Різдвяними святами

заходами пп. І. Кашубинської й І. Яремко влаштовано Різдвяну декорацію вікон у Бюрах Кред. Кооперативи на Пармі і Савтсайді. Відділ брав участь в улаженні репрезентативного станка на виставці відкриття нових будинків у „давнтавні“.

г) Фінансова: Відділ мав 2,646.51 доларів приходу, а 1,934.36 дол. розходу.

д) Сусп. опіка: Відділ піддержував школи українознавства в Німеччині й Бельгії та „бабусю“ в Європі. Кожного кварталу на це вислав 100 дол. Окрім того Відділ опікувався хворими членками на місці. Їх референтки сусп. опіки відвідували та несли поміч потребуємим.

е) Пресова: Звідомлення про імпрези Відділу йшли до журналу Наше Життя, де більшість їх була обговорена.

е) Господарська: Референтка перевела ряд кулінарних показів та дбала про буфет при різних імпрезах Відділу. На запрошення СУМА п-ні І. Кашубинська дала дві доповіді: „Традиція і символіка короваю“ і „Символіка колача при українських Різдвяних звичаях“. Придбано багатий інвентар.

Контр. Комісія: З причини захворювання членів Контр. Комісії (пп. Олексин, Ставнича і Городиська) контролю книг провели пп. Ю. Тарнавська і О. Ковальська. П-ні Ковальська свердила, що книги були ведені в порядку і поставила внесок на удління абсолюторії, що збори одногососно ухвалили.

Дискусія виявила признання членства за успішно проведені імпрези та придбання інвентаря.

Нова Управа: п-ні Емілія Воляник, голова, п-ні Стефанія Шевчук, місто-голова, п-ні Ірина Кашубинська, секретарка, п-ні Єлисавета Антонович, касієрка. Референтками стали — п-ні Стефанія Шевчук організаційною, п-ні Марія Адамович культ.-освітньою, п-ні Олександра Ковальська імпрезовою, пп. Іванна Яремко і Емілія Завільська нар. мистецтва, п-ні Марта Сидір виховною, пп. Анна Стецях, Олександра Волошин, Стефанія Вільшанецька сусп. опіки, п-ні Надія Мігайчук зв'язків і пп. д-р Мирослава Сагайдак і Тамара Крижанівська заступницями, п-ні Стефанія Демчук пресовою, пп. Ольга Бак і Марія Мудрак господарськими, п-ні Євгенія Гейниш завідувача майном.

Контр. Комісія: пп. Юлія Тарнавська, Марія Опока, Марія Грушкевич, Ярослава Гергель, Антоніна Кашенко.

Збори закрила п-ні Є. Дубас, голова, дякуючи за участь.

Євгенія Дубас, голова зборів
Стефанія Демчук, секретарка

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Річні збори 43 Відділу СУА

Дата: 14. січня 1965 р.

Збори відкрила молитвою голова п-ні О. Грабовенська, привітавши голову Централі п-ні О. Лотоцьку.

Президія: п-ні О. Лотоцька, голова, п-ні Анна Суха, секретарка.

Протокол із минулорічних зборів відчитала п-ні А. Суха.

Звіти Управи зложили: п-ні О. Грабовенська, голова, п-ні М. Татарська, секретарка, п-ні І. Гаврилів, касієрка. Референтки: п-ні Н. Перфещька організаційна, пп. А. Богачевська і М. Процик виховні, п-ні Євгенія Кашій культ.-освітня, п-ні Марія Євсевська імпрезова, пп. С. Соневицька й І. Субтельна сусп. опіка, пп. І. Осідач і А. Ющишин господарські, п-ні О. Грабовенська пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна Відбулося 9 засідань Управи і 9 місячних сходив. Відділ начислює 129 членок. На місячних сходинах референтка веде денник приявних. Членство повідомляється при помочі 12 районних. Ведеться хроніку Відділу. Відділ є членом Окр. Ради СУА, ЗУАДКомітету і УККА, та належить до клубу 25 дол. платників. Заходом референтки на кожних сходинах був виграш, дохід із якого був призначений на Сусп. Опіку.

б) Культ.-освітня: На місячних сходинах членок були виголошені такі доповіді: 1. 15-ліття СФУЖО — інж. Ст. Пуцкар. 2. Шевченкова поезія і рецитация віршів — арт. Богдан Паздрій. 3. „У 40-ліття смерті Ольги Басараб“ — Ніна Лукницька, рецитация студ. 3. Сохор. Виступ Оклету під дир. Ір. Чумової.

в) Імпрезова: 1. Запусти з веселою програмою. 2. Свячене з відповідною програмою. 3. Прогулька до ботанічного городу Дію Понта. 4. Прогулька на Світову Виставу до Нью Йорку. Все це було зрефероване в нашому журналі. 5. До традиції належить спільне печення картоплі з 11 Відділом СУА у Черчі. Ця імпреза має окрім товариського також велике організаційне значення, бо стягає Союзянок із цілої околиці. 6. Веселий Вечір Фолкльору і Розваги, в програмі якого була на-

родня картина пера Богдана Паздрія і в його ж таки постановці. Картина дуже вірно віддала народній звичай досвіток, коли в довгі осінні вечори жіноцтво сходиться й разом пряде або вишиває. Цю сценку виконали членки Відділу, а в головній ролі — артист Б. Паздрій.

Дуже активно працював Октет нашого Відділу під проводом невтомної диригентки проф. Ірини Чумової. Октет висупав у цьому році 10 разів, а саме — на Просфорі Укр. Христ. Руху, Укр. Купців і Промисловців, Укр. Парохії в Найставні, Дні Матері-Союзянки 42 Відділу СУА, ювілеї голови СУА п-ні О. Лотоцької, 35-літньому ювілеї 48 Відділу СУА, Веселому Вечорі нашого Відділу, „Осінніх усмішках“, вечорі гумору, бенкеті в честь УСС (монтаж стрілецьких пісень) при співучасті ред. Лева Лепкого, що своєю розповіддю доповнив програму і в такому ж бенкеті в Нью Брансвіку, де розповідну частину виконав артист Б. Паздрій.

г) Виховна: Дитяча Світличка Відділу існує вже 5 років. Завдяки чашим старанням Світличка має повний виряд і потрібний навчальний матеріал, що дає змогу поставити її на належний рівень. Цього року навчання відбувалося тричі в тиждень, дітей поділено на 2 групи. До Світлички є вписаних 36 дітей. Приміщення Світлички є в Домі СУА за місячною оплатою 25 дол. Навчання у Світличці проводять пп. Марія Синейко й Ярина Телепко. При Світличці працює Комітет Матерей, що його очолила п-ні Оксана Гораецька. На протязі року відбулось 5 імпрез — 1. Ялинка з забавою, 2. Дитяча сценка „Сирітка-лебідка“, пошучена з градуацією дітей, 3. Забава, 4. Гостина св. Миколая, 5. Дитяча зустріч. Майже всі вони були зреферовані в нашому журналі. Діти Світлички відбули дві краєзнавчі прогульки.

г) Сус. Опіка: Від ряду літ допомагаємо постійно трьом бабусям, а двом із них передплатуємо Наше Життя. Допомагаємо родніні в Польщі (вдова з 3-ма дітьми), якій вислано 5 пачок одягу і 2 тонни вугілля. Відвідуємо хворих членок вдома і в шпиталі, як рівнож вітаємо з народженням дитинки. Дано на три Служби Божі за хворих і померлих. Вислано на оселю дочечку нашої членки. У звіттовому році видано на сусп. опіку 510 дол.

д) Зв'язки: Відділ удержує прият-

ний контакт з іншими українськими організаціями і співпрацює з ними.

е) Господарська: На місячних сходинах подається при гарно заставлених столах чай і різномодне солодке печиво. Прихід із чаю призначений на суспільну опіку Відділу. На бажання членок зорганізовано курс виробу капелюшків, що тішився успіхом. Вела його п-ні Тося Мельничук, членка Відділу. П-ні Луця Гриців, членка Відділу, дала дуже цікавий показ безозшевого солодкого печива. Зацікавлення тим показом було дуже велике. Окрім того всі імпрези Відділу заосмотрені різномодним і смачним буфетом, що дає гарний дохід.

є) Пресова: У ювілейному році Відділ зложив 50 дол. на пресовий фонд Н. Ж. Про працю Відділу звіттовано точно в журналі, а окрім того в „Америці“ й „Свободі“. Всіх дописів було 18.

ж) Фінансова: Прихід у цьому році був 4,289.37 дол., на вдеркання Світлички видано 1,430 дол. Відділ плянує свою господарку дуже обережно, що дає йому можливість збалансувати світ бюджет.

У звіті голови підкреслено незвичайно жертвенний вклад праці всієї Управи, а зокрема референток. Окреме признання належить диригентці хору п-ні Ірині Чумовій. Завдяки своїй громадській лоясті і співпраці Відділ з'єднав собі пошану і признання в громаді. У дискусії членки підтвердили цей стан і висунули кілька думок на майбутнє.

Контр. Комісія у складі — пп. Ірина Мамчин, Лукія Гриців, Анна Максимович провели перевірку каси і діловодства Відділу та Світлички, і ствердили зразкове їх ведення. Внесок абсолюторії прийнято одноголосно.

Нова Управа: п-ні Осипа Грабовенська, голова; п-ні Анна Суха, місто-голова; п-ні Марія Татарська, секретарка; п-ні Ірина Гаврилів, касієрка. Референтками стали — п-ні Наталія Перфецька організаційною, п-ні Євгенія Капій культ.-освітньою, п-ні Марія Євсєвська імпрезовою, пп. Анна Богачевська і Марія Процик виховними, пп. Стефанія Соневська і Іванна Субтельна сусп. опіки, пп. Іванна Осідач і Анна Ющишин господарськими, п-ні Осипа Грабовенська пресовою.

Контр. Комісія: пп. Іванна Мамчин, Лукія Гриців, Анна Максимович.

Предсідниця зборів п-ні Олена Лотоцька привітала Відділ із таким гар-

ним успіхом у праці, нагадуючи, що в цьому році припадає Ювілейна Конвенція, що буде іспитом нашої праці за 40 літ. Тому всім нам треба докладати якнайбільше зусиль до переведення її.

Закрила збори перевибрана голова, дякуючи предсідниці за переведення зборів, а всім привітним за прихильність та довір'я. При чайку і солодким велася дружня розмова, снувались нові пляни, починався новий рік праці.

Пресова референтка

Річні збори 44 Відділу СУА

Дата 7. березня 1965.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Г. Бондаренко і привітала представниць Окр. Ради п-ні А. Сивуляк, почесну голову і п-ні Леонію Федак, референтку сусп. опіки.

Президія: п-ні Олена Сердюк, голова, п-ні Татьяна Горащенко, секретарка.

Звіт Управи зложила голова п-ні Галина Бондаренко за всі діянки праці.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 21 членок, ширші сходини відбуваються щомісяця. Відділ відзначив своє 5-ліття.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Свою працю Відділ розпочав забавою, що пройшла дуже успішно. Участь в Міжнар. Фестивалі й відслоненні пам'ятника Т. Шевченка закрився піврік. Восени розпочато роботу Літ. Вечором, у якому письменники, чоловіки членок, читали свої твори. Далше Відділ ушанував іменни членки п-ні Федосієвої. Потім почалась підготовка до відзначення 5-ліття Відділу. Про це йде обширне звідомлення в журналі.

в) Сусп. опіка: Управа Відділу провела збірку на пам'ятник на могилі поета Тодося Осьмачки, що дала 136 дол. Для призбирання фондів сусп. опіки влаштовано Базар уживаних речей, що пройшов із великим успіхом.

г) Фінансова: Відділ мав 342 дол. приходу і 277 дол. розходу.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Т. Горащенко. Ствердила, що книги Відділу ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Галина Бондаренко, голова; п-ні Татьяна Горащенко, місто-голова; п-ні Ляриса Дончук, секретарка; п-ні Анна Чупрун, касієрка. Референтками стали — п-ні Галина Царинник організаційною, п-ні Марія

Стратієнко культ.-освітньою, п-ні Софія Гайдарівська імпредзоною, пп. Ольга Сас і Вікторія Бузаль сусп. опіки.

Контр. Комісія: п-ні Олена Сердюк і д-р Олена Одріна.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я. Після зборів відбулась перекуска з чаєм і членки ще довго гуторили при ній. **Присутня**

МИЛВОКІ, ВІСК.

Річні збори 51 Відділу СУА

Дата: 24. січня 1965 р.

Збори відкрила молитвою п-ні Марія Пискір.

Президія: п-ні Марія Пискір, голова, п-ні Ірина Олексюк, секретарка.

Протокол із минулорічних загальних зборів відчитала п-ні Лідія Олексюк.

Звіти Управи зложили пп.: Марія Пискір, голова, Лідія Олексюк, секретарка, Софія Сабат, касієрка і референтки: п-ні Лідія Олексюк, культ.-освітня, імпредзова та пресова, п-ні Софія Хамуляк, господарська, п-ні Марія Федішин, сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 8 сходів і 5 засідань Управи. Начислює 26 членок. Відділ є у сталому контакті з Міжнародним Інститутом, де репрезентує українське жіноцтво стейту Висканзин. Членки Відділу взяли участь у організованому поході СУА при відкритті пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні. Відділ відбув зустріч із проводом Округної Ради, яка загостила до Милвокі в травні. Відділ постійно співпрацює з усіма майже товариствами на терені Милвокі.

б) Культ.-освітня й імпредзова: Відділ улаштував три „Батьківські Вечори“, на яких відчитано доповіді: „Що таке виховання?“, „Виховний ідеал української матері“, „Виховні труднощі різного віку“, „Атмосфера життя в родині“ і „Завдання матері українки“. Доповіді ці випозичив наш Відділ у Централі СУА. Відділ улаштував Свято Героїнь, Свято Незалежності й Соборности, Свято Матері й Веселий Вечір („Курка в рурі“, „Яким Лукіянович Гаманець“) і виступ співачки п-ні Марії Гузій.

в) Виховна: Членки Відділу пп. Юлія Логуш, Марія Дідун та Мирослава Цибрівська вчать української мови в місцевій парохіяльній школі. П-ні Лідія Олексюк вчила дітей писати писанки, співати українських пісень, виводити

Дитяча Світличка 81 Відділу СУА у Дітройті
Day Center for children of 81 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

гагілки, декламувати вірші та відігравати сценки чи п'єси.

г) Господарська: Членки Відділу постійно допомагають Відділові УККА при варенні та видачі обідів із різних нагод. Після всіх „Батьківських Вечорів“ Союзанки подавали запрошеним гостям каву та перекуску. Найбільше однак праці вложили всі пані приготівляючи укр. національні страви та печиво на „Міжнародний Ярмарок“, який тривав цього року повних три дні. Завідувала кухнею п-ні Софія Хамуляк, а з великим господарським знанням, відданістю та посвятою варили, пекли і продавали пп.: Софія Сабат, Юлія Логуш, Мирослава Цибрівська, Ярослава Полянська, Марія Пискір, Наталія Танін, Надія Шимоняк, Марія Сидор, Ярослава Пискір, Катерина Яремко, Антонія Кузьмінська, Галина Місюрак, Софія Костюк, Катерина Тарас, Меланія Ступницька, Евдокія Пейович, Марія Федішин, Анастасія Попович, Анна Пискір, Ірина Олексюк, Лідія Олексюк, Еля Ван-ден-Гевел та Ірмгард Лучин. При продажі помагали панні: Анна і Христина Цибрівські, Оксана і Наталка Семеняк, Дарія Сидор, Марта Тишинська.

г) Сусп. опіка: Відділ вислав до Німеччини на руки ОУЖ у Франкфурті допомогу укр. дітям у сумі 30 дол., для вдови з дітьми (стейт Висканзин) 25 дол. Членки референтури відвідували хворих у шпиталях, старших жінок по домах, несучи їм розряду та шире зрозуміння.

д) Фінансова: Річний прихід Відділу за 1964 р. виносить 429.55 до., річний

рохід Відділу за 1964 р. виносить 264.26 дол.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Наталія Танін ствердила, що всі книги та поквітування в порядку і внесла пропозицію на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Пискір, голова, п-ні Софія Хамуляк, містогорова, п-ні Ірина Олексюк, секретарка, п-ні Софія Сабат, касієрка. Референтками стали — п-ні Лідія Олексюк культ.-освітньою й імпредзоною, п-ні Наталія Танін пресовою, п-ні Меланія Ступницька господарською, пп. Софія Хамуляк, Антонія Кузьмінська і Марія Федішин сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Наталія Танін, Марія Федішин і Евдокія Пейович.

Подякувавши всім паням за щире співпрацю та за довіря в майбутньому, голова п-ні Марія Пискір закрила збори. **Пресова референтка**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Успіх 81 Відділу СУА

Час скоро минає. Здається, що щойно нещодавно старанням Округної Ради СУА на терені міста Дітройт-Захід заснувався новий 81 Відділ СУА, а оце саме рік, як Відділ існує та своєю працею звертає на себе пильнішу увагу.

Недарма кажуть, що добрий провід, зрозуміння обов'язків, які припадають на кожну членку СУА, можуть кожний задум, навіть важкий до зреалізування, здійснити. Треба тільки переконатися (Докінчення на обгортці)

Апасіоната

МАРІЯ ОВЧАРЕНКО

Вона не знає, чому цілим серцем вона бажає, щоб усі добрі інтенції о. О'Браена впливали з мотивів, задля яких він одягнув цей священничий комірець. За всяку ціну. Навіть за ціну найкращої людської приязни. Ганна дивиться на о. О'Браена. Вона бачить тільки його руки, такі знайомі їй, коли він dokonує таємної безкровної містерії біля престола щоранку.

Ганна сідає до фортепіано і розгортає ноти: Апасіоната.

Вона мимовільно торкається клявішів. Зразу з перших тактів на неї спливає безмежний спокій, наче хтось м'яким платком торкається її розпаленого чола. Чийсь дружній голос говорить близько до душі, розраджує, потішає, сам скаржиться, просить поради... Але раптом інтимна розмова займається спалахом почуття. Стихія з непереможною силою схоплює за собою Ганну. Разом з нею Ганна в тріумфальному злеті підноситься на вершини, щоб несподівано пірнути в глибини світової скорботи. Стримане ридання, трагічний спротив, і знов усі почуття виливаються в тихій скарзі...

Після останніх акордів „Аллегро ассаї“ Ганна відчула величезну втому. Не відважуючись переходити до другої частини, вона закрила ноти.

Отець О'Браен сидів рівно із зложеними руками. Він своїм звичаєм, піднявши легко брову, дивився в неокреслену точку.

— Добраніч, отче.

— Добраніч. Дякую.

Ганна підвелася і тихо вийшла.

VI.

Не заходячи до своєї кімнати, вона повернула до бічних дверей, що провадили просто в садок. При фіртці вже чекала її Дачес. Вона радісно заскомліла і притулилася теплим віддыхом до Ганниної долоні. Трохи оподалік під деревами стояв Принц, звівши гордовито пухнатий лисячий хвіст. Дружною трійкою вони робили шовесірні мандрівки.

Дачес з породи мисливських собак, сторожка і напружена, як готова стріла, оббігала всі придорожні кущі і садки. Принц стоїчно крокував поруч Ганни, не виявляючи ніякої охоти до руху в кліматі, що не підходив до його ескімоського кожуха.

Вони мандрували довго пальмовими алеями,

поки не вийшли на незабудовані плсці поза містом. Обидва собаки, виляючи звільна хвостами, дивилися Ганні в очі, немов питаючи: „Куди далі?“

Загубленими в бур'янах рейками промайнув поїзд, лишаючи за собою віддих просторів, якими він пролітав. Ганна поглянула на зорі. Час додому. Вони верталися головною вулицею, на якій неонові світла кидали фантастичний рефлекс на плакуче віття дерев перцю. На церковному майдані вони знов зупинилися. Десь за муром виводив безконечну пісеньку цвіркун, невтомний співак тихих вечорів, напинаючи срібну струну від Ганниного серця аж до її далекої батьківщини. За хрест на гостроверхій церковній вежі зачепився одним „колесом“ Великий Віз. Ганні згадався той самий Великий Віз над батьківським садом у серпневий вечір; за садом стоголосі хори сверщів у вівсі. Вони вдвох із сестрою числять летючі метеори...

Теплий доторк до Ганниної ноги обірвав нитку її мрій. Це Дачес. Вона сперла голову на Ганниному коліні і допитливо дивилася їй в очі. Глядячи її шовкову шерсть, Ганна думала, що коли б тварини розуміли людську мову, людина менше почувала б свою самотність.

Зорі вже повернули свій шлях за попрягу півночі. Містечко поволі загорталосся тремким завоем каліфорнійської листопадової ночі. Тільки по протилежному боці церковної площі з одного вікна в парафіяльному домі ринула смуга світла. Ганна усміхнулася нишком. Хто там у цьому домі ще не спить? Мислитель, дослідник складних трактатів, чи мрійливий поклонник зоряних ночей?..

Ганна завернула в сторону монастиря. В бібліотеці були розсвічені світла, і відчувалося ще недавню присутність живої людини. Ганна згорнула розкинені на столі книжки, вставила їх на полицю і погасила світло. Її обгорнула абсолютна самота. Вона зустріла її, як певну і випробовану приятельку. У кожному кутку вона відчувала биття її великого невидного серця.

VII.

Спершу здавалося чимось неприродним у цій країні вічного сонця бачити затягнене хмарами небо і справжній дощ! Було цікаво спостерігати, як струмки води шуміли поміж лапатим листям бана-

нових кушів, і як спрагнена земля жадібно втягала кожну каплину. Через декілька днів земля так насякла водою, що в заглибленнях вже появилися малі ставки, а з сивого неба вже не струмки, а цілі пасма й водяні плахти з лопотом спадали на землю. Вода ринула потоками, заливаючи дороги й спиноючи вуличний рух. День і ніч, день і ніч лопотіло по дахах і дощаних стінах. Надійшла хвиля благословених для врожаю зимових дощів. Після тижня здавалося, що зайво вже згадувати соняшні дні й сині обрії, що наче безповоротно зникли за сивою заклоною туману. Увесь світ звузився до чотирьох стін і до кількох метрів кімнатної площі. Поночі тягло вогкістю й холодом. Ганна наставляла ogrівання і, сівши на килим, бездумно дивилася на синій огник газової печі. За вікнами лопотів дощ, а інтервалах, коли стихало, десь між дощаними стінами обережно шкрябала миша...

В ув'язі ставали рухливі міста й залиті світлами та людськими муравлищами вулиці. (Прийшов час, коли Ганна усвідомила собі недоречність своєї самотності.) Довше залишатися тут не мало ніякої мети. Вона перечеислила зароблені гроші: повинно вистачити на перших порах. Потім вона підійшла до писемного стола і, не надумуючися довго, написала на листовому папері:

„Сподіваюся, що Ви виправдаєте мене за те, що я не візьму участі в концерті, так як було умовлено. Ви дуже ласкаві для мене й перецінюєте моє знання. Я тільки аматор, а не професійний музикант. Думаю, концерт все таки відбудеться з успіхом. Коли Ви читатимете цього листа, мене вже не буде в цій місцевості. Я відйду знов у невідомий і чужий Вам світ і знову стану для Вас однією з незнайомих, попри яких проходять байдуже й неуважно. Тому, що шляхи наші йдуть в протилежні напрями, не думаю, щоб ми ще колись зустрілися...“

Зупинившись хвилину, Ганна після короткої надуми перекреслила три останні речення. Вона швидко переписала вже скороченого листа й вложила його в коверту, заадресовану на ім'я отця О'Браена.

VIII.

Із кімнати ч. 1145 на одинадцятому поверсі вже від кількох днів розходився безперервний зойк, що часом із хрипкого крику переходив в одноманітне квиління немовляти. Зойк розливався по довгих коридорах, але пацієнти в сусідніх кімнатах звикли до нього, як звикають з часом до одноманітного цяпання води в країні. Коли хвилинами стихало, тиша здавалася неприродною, і всі запитували, чи не приключилося щось у кімнаті, ч. 1145. Ганна вже кілька разів заходила туди, але за кожним разом виходила з почуттям безсилля. Тут уже і землистосіре обличчя пацієнтки, і тяжке, стиснуте повітря, в якому навіть недавно принесені квіти втратили свою свіжість, — усе вказувало, що неминучість олив'яною тінню лягла на рештки життя. У загальній шпитальній атмосфері це був тільки один із чергових випадків, до якого ніхто не прив'язував особливої ваги як не прив'язують ваги

до чергування дня із ніччю, чи погоди з непогодю.

Звичайним порядком пробігали коридорами вродливі медсестри, пишаючися своєю чистотою й молодістю, механічно, як звичайно, совав електричним пілосмоком по блискучій підлозі філіпінцев Артуро.

Ганна спрямувала свої кроки до передостанньої кімнати напроти.

— Не турбуйтеся, вже не треба, — блиснула до Ганни рядами сніжнобілих зубів одна з молодих негритьянок, що розвозила по кімнатах їжу.

Не зрозумівши як слід, що хотіла їй сказати ця дівчина, Ганна натиснула клямку дверей. В двоособовій кімнаті стояло вже тільки одно ліжко. Ганна підійшла ближче. Маленька місіс Джансон лежала непорушно, а її обличчя барвою майже не відрізнявалося від білої подушки. Спиною Ганни пройшов холод. Її огорнуло почуття, що його звичайно дізнають живі люди в близькості покійника: безпорадності, безсилля і власної тлінності. Ще вчора бідоласна місіс Джансон, гладячи Ганнине обличчя, схлипувала крізь сльози: „Я вам дякую за все...“ Те, що осталося тепер з місіс Джансон, було для Ганни далеке й чуже. Її завжди емоційне обличчя мало вираз байдужої суворости. Ганна вийшла з кімнати з порожньою головою. На коридорі панувала виїнятковая тиша, як звичайно неділями в цій порі. Тільки з кімнати прибиральниць долітав притишений регіт: дівчата ділилися новинами дня. Ганна обійшла ще декілька приділених їй пацієнтів: вихуділу кельнерку з кучмою нафарбованого волосся, що обнювувала кімнату тустим цигарковим димом, молодого італійця, що навіть під час впорскувань не відводив очей від телевізійного апарату, і врешті довгоногого діабетика Елліота, який усміхався, які усі американські мужчини: простодушню й по-дитячому.

Цієї неділі на Ганну припала перша обідня перерва. Рішивши не сходити на обід, вона вийшла на веранду. Майже половина величезного міста розтягнулася у стіп шпитального горба. Ганна не відчувала ніякої втоми. Вона спостерігала все чітко й незвичайно інтенсивно. За вікнами тремтіло прозоре й сине повітря, як кришталева чаша, наповнена шумливим вином. Зір линув далеко до засніжених на овиді гір. Ганна любила цей краєвид. Скільки разів він додав їй сил і відсвіжував душевно на протязі її майже півторарічного перебування в цьому шпиталі. Півтора року...

— Яка незрозуміла для нас гра життьових фактів, — подумала з гіркотою Ганна. — Здобуваємо осяги тоді, коли краплини полину неутралізують радість їх споживання.

На всьому світі не було вже нікого, хто радів би з нею її успіхами, але Ганнина самотність озброїла її мудрістю не залишати розпочатого діла на половині дороги не тільки задля самого принципу, але в великій мірі також, щоб зберегти добру славу людини, якої ім'я вона носила. І хоч вона не переживала особливої радості після здобуття диплому, все таки відчувала полегшу, як людина, що довго йшла по хисткій кладці і врешті ступила на рівну дорогу. (Продовження буде)

ДІТРОЙТ, МИШ.

(Докінчення зі стор. 30)

себе та других, що сильна воля і вперта праця завершать успіхом кожне розпочате діло. Переконались у тому членки 81 Відділу, коли несміливі пропозиції відкриття дитячої Світлички, під натиском та дійсно щирою і жертвенною працею голови Відділу п-ні Ірини Лободоцької завершилися великим успіхом. Дня 23. січня 1965 р. старанням 81 Відділу США на терені міста Дітройт-Захід відчинено дитячу Світличку під зарядом США.

Світличка в даний момент нараховує 22 діточок у віці від 3—5 років, які мають змогу кожної суботи від год. 9—12 в приємній, мильній атмосфері навчатись рідної мови, співаючи українських пісеньок, слухаючи казок, говорячи віршички та різні дитячі гри й забави, що пестять вухо випадкового глядача шебетанням української мови.

Членки 81 Відділу США зрозуміли потребу Світлички і постарались зібрати діточок, щоб від наймолодших років навчити їх рідної мови, яку так важко захистити з огляду на різні обставини, в яких приходится жити українським родинам на еміграції. Членки взяли до уваги, що діти мішаних подруж у першу чергу повинні бути в рядах цих наймолодших, про яких нам треба подбати, щоб на будучність із них вирости нові кадри й пішли тією ж дорогою.

Світличка приміщується в школі св. Івана Хрестителя. Садівничка, в особі п-ні Тарнавецької, з'єднує діточок, а дижури, що їх відбувають по черзі всі членки Відділу, допомагають під час навчання тримати лад та заспокоюють потреби маленьких школярчиків.

Членки Відділу щиро дякують голові п-ні Ірині Лободоцькій, що впертою працею прямує до удержання Світлички на високім рівні та робить зусилля з'єднати якнайбільше число дітей, радіючи кожним кроком уперед. П-ні Ірина Лободоцька, не дивлячись на всякі перешкоди, взялась до створення Світлички, працює і своїм трудом заохочує всіх членок до активної участі при садку-Світличці.

З великим заінтересуванням приглядається до розвитку Світлички Рідна Школа під дирекцією п. Івана Білоуса, завдяки якій удалося дістати приміщення.

Тамара Сисак

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

КЕНТОН, ОГАЙО

Великодня імпреза 87 Відділу США

Показ Великоднього стола, декорації печива, м'ясива та салаток і писання писанок, що його перевів наш Відділ США в дні 28. березня ц. р., пройшов із великим моральним і матеріальним успіхом.

Модерна й привітна заля місцевого амер. банку зібрала численну публіку, головню жіноцтво українського, а в більшості американського світу. Імпреза була тиждень наперед проголошувана в радіо. Місцеві щоденники теж подали про неї вістку. Зокрема „Кентон Респозиторі“ помістив на своїй із своїх сторінок велику світлинку українського стола і писанку з відповідним дописом.

У день показу, голова Відділу п-ні Софія Барусевич вітала понад 100 осіб гостей. Молитву перевела по-українськи п-ні Ольга Курилас. Пояснення про Великодній стіл і нашу традицію подала англ. мовою п-ні Анна Юзьків, як також техніку писання писанок, демонструючи практично. Згодом крім неї інформувала зацікавлених ще індивідуально п-ні Курлятович з Клівленду.

З черги п-ні Ірина Кашубинська декорувала на очах глядачів: бабку — фіялками, салатки — яблуневим квітом і кушиками крокусу, полумисок шинки — квітом калії, торт — нарцисами й туліпанами, а все це внапряцьоване з цукорків і городовини. Мєв живі китички укладалося це з-під її рук на призначених місцях.

Великодній стіл, над яким висів образ Божої Матері Неуст. Помочі, прикрашений вишиваним рушником, „угинався“ від усякого Великоднього добра, як велить наш звичай і традиція. Заквітчаній барвінком, прикрашений вазами живих квітів — нарцисів, вербових „котиків“ і гіяцинтів, притягав щораз нову групу глядачів. Вони захоплювалися, висказували признання, випитували, що тільки цікавість підказувала. Кошик із „свяченим“ у розі стола мав око й кожний висказувався, що радо поніс би його з собою додому.

Усіх присутніх на залі угощено кавою з Великоднім солодким, що його спекли працюючі членки нашого Відділу.

Розійшлися всі писанки. Ті, яким не стало їх — зробили замовлення.

Зацікавлені нашим печивом, розібрали всі заздалегідь видруковані приписи. Багато виявило охоту зчититися писати писанки і це має на увазі зре-

алізувати наш Відділ у найближчому часі. Чужинці з інформували дочки наших Союзянок, убрані в народні одяги, або вишивані блюзки чи суконки.

При вході, на столику стояла пара ляльок у народних одягах — хлопчик і дівчинка, величини дітей 3—4 років, з писанками в руках, неначе запрошуючи гостей. (Мистецьке виконання ляльок п-ні Марії Волощук).

Признання за надзвичайно вдале переведення імпрези, а саме виїздення українського імени на ширше форум — зокрема презентацію української жінки чужинцям — належить повній ініціативи голові нашого Відділу п-ні Софії Барусевич і наймолодшій членці п-ні Анні Юзьків, що найбільше до цього доложили старань. А вслід за ними усім членкам, що кожна зокрема й усі разом допомогли цю вдачу імпрезу зреалізувати.

Ольга Курилас
пресова референтка

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Нераз листи наших читачок пораду-ють нас думками, побажаннями, а то й дотепом. Ось який удався п-ву А. і З. Соловіям у Філадельфії:

Вирізавши з нашого журналу гасло: „Два рази дає, хто скоро дає!“ „Присилайте передплату!“ — наліпили його в заголовку свого листа. До цього пишуть: „У залученні посилаємо Вам грошовий переказ на 5 дол., але прошу зарахувати його як передплату за один рік, а не за два.

Як Бог pomoже дочекати шасливо до другого року — тоді радо вишлемо зпєв п'ятку, бо вважаємо Наше Життя корисним журналом“.

Щире Спасибі, дорогі! Не тільки за надіслану передплату, але за сміх, з яким ми привітали Вашого листа!

Імпозантна світлина

Світлина пані Олени Лотоцької на обгортці липневого числа справді імпозантна. З нагоди ювілею бажаю пані Голові багато шасливих, здорових і творчих літ!

Ольга Ворох, Торонто

Ми всі — чоловічого й жіночого роду...

Щиро влячна Вам, що не стримали висилки мого журналу (як це роблять американські видавництва), хоч я знов спізналася з висилкою передплати.

Ми всі — чоловічого й жіночого роду — любимо читати цей дбайливо та-в'є ажлї і гєндлж динєвогєд оєвєцї сто користаємо з порад і вказівок у ньому.

Стефанія Л.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 3 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори жіночих сорочок Калущини.

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila., Pa. 19123